కలనై పొంగే

అర్చన బాదావత్

Poetry & Illustrations

KALANAI PONGE

Archana Badavath

KALANAIPONGE

Archana Badavath
M.
TGSWRDC, Nizamabad

School of
Emerging Writers

We sincerely thank

Dr. ALAGU VARSHINI

Secretary, TGSWREIS

Book Title	:	**Kalanai Ponge**
Author	:	Archana Badavath
Chief Editor	:	Dr. K. Sandhya Deepthi
ISBN	:	9789348512253
First Edition	:	2024

Copyright© **Archana Badavath**

The authors are responsible for the contents of their papers compiled in the publication. The publishers or the printers or the editors are not responsible to any consequences of copyright infringement for the works presented in this volume. In spite of best efforts, there could be some errors in this publication and the reaches are requested to communicate any errors to the editors to avoid any such errors in future.

Paramount Publishing House

Plot No. A-531, H.No. 4-32-521, Phase-1, Allwyn Colony, Kukatpally, Hyderbad.
Ph. 7799000082
Sales Offices:
Hyderabad
Plot No. A-531, H.No. 4-32-521, Phase-1, Allwyn Colony, Kukatpally, Hyderbad.
Ph. 7799000082
New Delhi
C/14, SDIDC Work Centre Jhilmil Colony, New Delhi-100095,
paramountpublishers@gmail.com I alluriasr2005@yahoo.com
Published by Krishna Prasad Alluri for Paramount Publishing House and printed by him at Sai Thirumala Printers.

SCHOOL OF
EMERGING WRITERS
TGSWREIS

ప్ర

“సా

CHIEF EDITOR:
Dr. K. Sandhya Deepthi

ILLUSTRATIONS BY:
Palthya Kartheeka

Letter to the Readers

To exist, is to create. We wish our young souls to become creators of stories —stories that talk that sing, that move; stories that show and wish to be seen. School of Emerging Writers is enthralled by the essential vision, which is to democratise creativity: to let the minds of our up-and-coming generation of story-tellers delve into every possible dimension of thought, to let their imagination unfold the 'very own' narratives and to let their expression be channeled around ways which leave a liberal room to manoeuvre in the process of self-discovery.

The Book-Writing Project is keen to reconnoiter the process of sharing common imagination and how such a united creative spirit eventually shapes assertiveness among students towards thought. Academics establish strict frontiers; sometimes, institutionalise the charisma of growing and learning within the classroom contexts. Nevertheless, no one is better than a mentor who can map through the mental geography of student community. As a diverse range of skills among students are ceasing to evolve due to a lack of diversity in opportunities— primarily in the arts — one needs to choose to be disquiet about limiting someone's potential by not creating opportunities. Because, as teachers and leaders, we need to create spaces; spaces that accommodate all variety of talents. For that reason, an initiative as this becomes instrumental in constructing one's own creative capabilities outside the traditional framework of academics; discovering and trusting their own selves as capable individuals. We therefore, dream of a liberal space where the boundaries of language, of genre and of subject are discerningly alleviated, helping students stand up to their own individual and collective anxieties.

The famous martial artist, cultural icon and often ideally referred to as "artist + philosopher", Bruce Lee states, "You must be shapeless, formless, like water. When you pour water in a cup, it becomes the cup. When you pour water in a bottle, it becomes the bottle. When you pour water in a teapot, it becomes the teapot. Water can drip and it can crash. Be water, my friend." 'To be water', as Bruce Lee unequivocally suggests, be the life-force of this endeavour; be immeasurably accommodative of everything and every infinitesimal idea sparkling far away in the imaginative minds of this young generation. Discover the brightest and the farthest stars.

Dr. K. Sandhya Deepthi
Coordinator,
School of Emerging Writers,
TGSWREIS.

About the Artists

Palthya Kartheeka Chouhan is from Ankole Thanda, Narsulabad, Nizamabad district. She is currently pursuing B.A (H.E.P) III year from TGSWRDC(W) Nizamabad. Her intrests in Micro-art, Clay making Painting .Her hobbies are playing games (kabaddi),dancing, listening music, reading books. Her favourite books are Mahabharatham,
Cheguvera and Horror books.and this is her second book to do art work and she really enjoyed.

S.No.	Title	Page. No.
1.	కలనై పొంగే	1-2
2.	నేత్రనవుతా...	3-4
3.	ఎవరికి తెలుసు ఏం అవుతానో?	5-6
4.	ఏం చెడింది?	7-8
5.	ప్రేమ జ్వరం	9-10
6.	నా రక్షణ	11-12
7.	అక్కకోసం ఎదురుచూపు	13-14
8.	యుగాంతం	15-16
9.	ఎందుకు?	17-18
10.	ఏమని అడగను?	19-20
11.	ఒంటరి పోరాటం	21-22
12.	గురుదక్షిణ	23-24
13.	నీవే	25-26
14.	రెండు అక్షరాల నీ పేరు	27-28
15.	ప్రయాణం చేయలేను	29-30
16.	రాలిపడిన మువ్వలు	31-32
17.	ధర్మం	33-34
18.	చూపే బాణమై	35-36
19.	అంటారంటా	37-38
20.	పింఛానివి	39-40
21.	చైనా యువరాణి	41-42
22.	పే(మ × పెళ్ళి = ఏడుజన్మలు	43-44
23.	కఠినత్వం	45-46
24.	కన్నీరు	47-48
25.	నేటి యువజన	49-50
26.	పెళ్ళి అన్న ఒక్కమాటతో	51-52
27.	ఆకాశమంత దూరం	53-54
28.	కాలం మారింది	55-56
29.	అరణ్యంతో ముఖాముఖి	57-58
30.	కలైపొంగే నీతో	59-60
31.	ఓ ప్రియా	61-62
32.	అమ్మ కొంగు వెనుక	63-64
33.	దేనికోసం?	65-66
34.	అమెరికా కొడుకు	67-68

S.No.	Title	Page. No.
35.	పట్టుచీర కట్టుకుంది	69–70
36.	రెప్పల వెనుక	71–72
37.	ఆత్మవిశ్వాసం – అహంకారం	73–74
38.	స్త్రీ యొక్క అడుగులు	75–76
39.	కాలం కన్నీరు	77–78
40.	దరిచేరును	79–80
41.	అక్షరాలతో స్వాగతం	81–82
42.	ఏకాకి	83–84
43.	తెలియని లోటు	85–86
44.	అబద్ధాలు	87–88
45.	తప్పటడుగులు	89–90
46.	మళ్ళీ రాదు	91–92
47.	రౌద్రీశ్వరునివి	93–94
48.	ఓ హోలికుడా!	95–96
49.	పాదరసం	97–98
50.	కొండెక్కిన దీపం ఆమె	99–100
51.	మార్కండేయ	101–102
52.	రాజకీయం	103–104
53.	లోకువయ్యా	105–106
54.	ఆట తప్పుకుంటా	107–108
55.	మైత్రి	109–110
56.	మువ్వల పట్టీలు	111–112
57.	వెన్నెలరాత్రి	113–114
58.	మురిసిపోనా	115–116
59.	మళ్ళీ గుణపాఠం	117–118
60.	దారి మరిచింది	119–120
61.	ఇంకెంత కాలం	121–122
62.	నీ కళ	123–124
63.	చేరేదెలా?	125–126

కలనై పొంగే

కుటుంబానికి కొత్త ఆశ నేను
చీకటిలో చిన్న దీపంలా మెరిసాను
మధ్యలో రెపరెపలాడాను
అందరి చేతులు అడ్డుపెడితే
పున: జన్మ పోసుకున్నా
కొత్త అందాల రూపాన్ని ధరించాను
వినయ విజ్ఞతతో ముందడుగు వేసాను
నా కలను చూసాను
కవిత్వాలుగా మూటగట్టాను
కలైపొంగే పుస్తకానికి ప్రాణం పోసాను
అందరిని ప్రశ్నిస్తున్నాను
ఆ ప్రశ్నలే నా కలైపొంగే పుస్తకం.

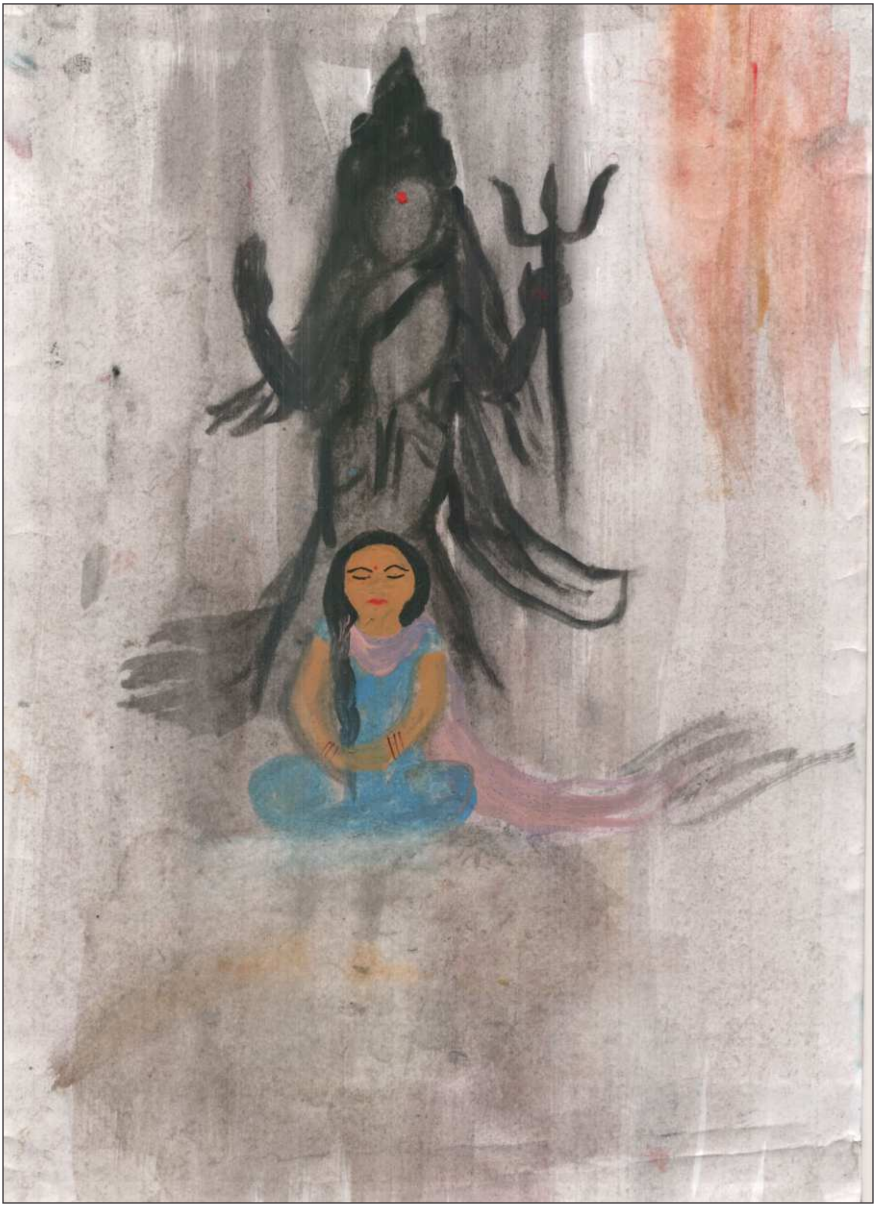

నేత్రనవుతా...

ఆ పరాశక్తి అనుగ్రహాన్ని నేను
ధర్మస్థాపన కోసం దుర్గనవుతా
అధర్మాన్ని చండాడే చాముండినవుతా
విజయం చేరడానికి అగ్నిజ్వాలనవుతా
అబద్ధాలను చీల్చే పరాకాష్ఠనవుతా
దుర్మార్గులను ధ్వంసంచేసే రుద్రాంగినవుతా
శాంతంలో శతాక్షినవుతా
గమ్యం చేరడానికై తపస్వినౌతా.

ఎవరికి తెలుసు ఏం అవుతానో?

కాలి కింది గడ్డిపరకను అవుతానో?
తులసికోట కట్టుకొని కూర్చుంటానో?
ఎవరికి తెలుసు?
ఏం అవుతానో?
గమ్యం చేరాలని పరుగులు పెడతానో?
కాళ్ళు లేవని భ్రమపడతానో?
ఎవరికి తెలుసు?
ఏం అవుతానో?
చిమ్మ చీకటిలో మెరిసే రోహిణి అవుతానో?
పగటివేళ కానరాని అరుంధతిని అవుతానో?
కానరానని ముడుచుకొని కూర్చుంటానో?
శిలాఫలకంపై స్వర్ణ అక్షరాలతో దిద్దుకుంటానో?
ఎవరికి తెలుసు?
ఏం అవుతానో?
చరిత్రను సృష్టిస్తానో?
చరిత్రలో కానరాకుండా పోతానో?
ఎవరికి తెలుసు?
ఏం అవుతానో?

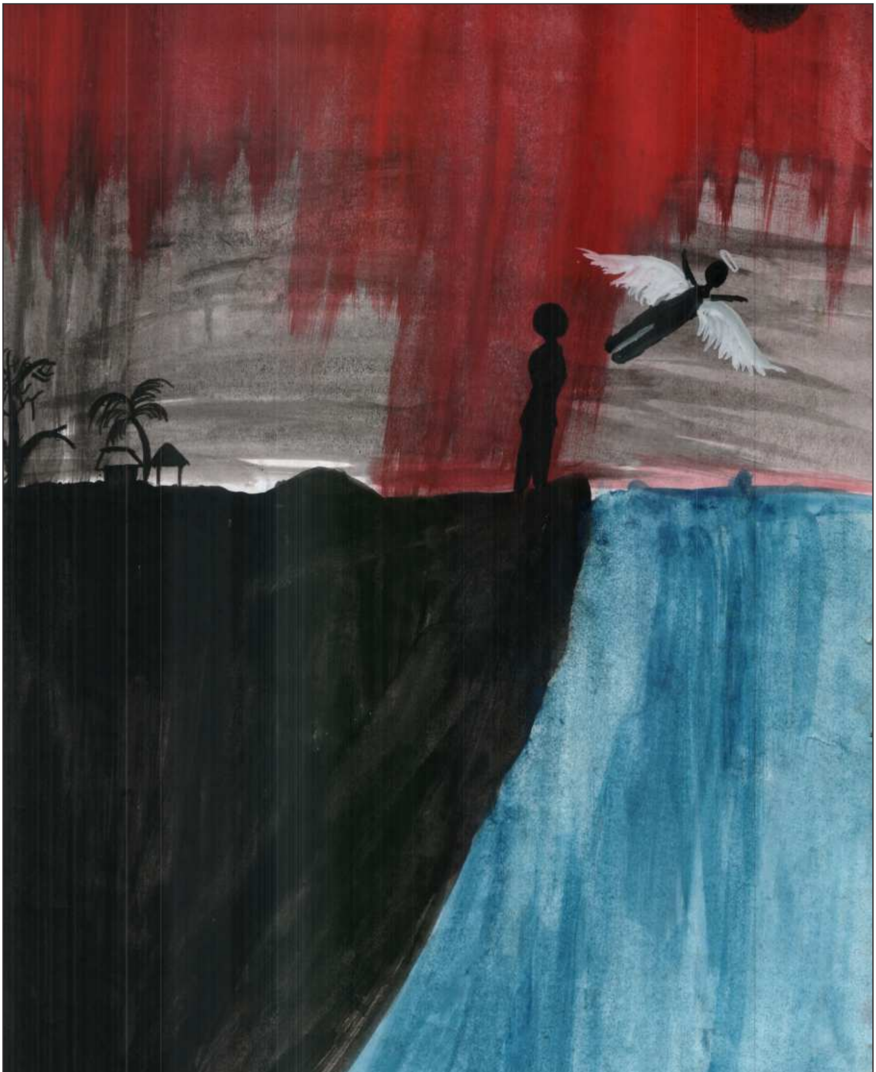

ఏం చెడింది?

మనసు చెడిందో?
ఆలోచనల్లో విహరిస్తున్నా
మెదడు మైళ్ళదూరంలో నెట్టేస్తుంది
చిక్కుముడిలో చిక్కుకొని
చిక్కనంత దూరం వెళ్ళిపోతుంది
మాటమాటకు ముడిపెడుతుంది
అలిగి మూలన కూర్చుంటుంది
అశ్రువుల నుండి నిప్పులు కురిపిస్తుంది
నోరుతో వైరం పెంచుతుంది
ప్రేమించే వారికి నరకయాతన చూపిస్తుంది
సముద్రగర్భంలో పీనుగై కూర్చుంటుంది
పర్వతం కొన అంచున కూర్చుంది
వెనుక జీవితం కనిపిస్తుంది
ముందు విముక్తి కనిపిస్తుంది
నడత చెడిందో? మరి,
మనస్సు చెడిందో?

ప్రేమ జ్వరం

నీతో గడిపిన క్షణాలు
మధురమైన జ్ఞాపకాలు
తేనెపట్టు లాంటి మాటలు
చూపులకై పరిగాపులు
కాచే హృదయాలు,
ఆకలిని మరిచేనే
నిద్రని త్యజించేనే
కొత్త మనసుకై స్వాగతమే
ప్రేమ జ్వరానికై పరిచయమే
మంచు కురిసే రాత్రిలో
సెగలు రేపిన ప్రేమచప్పుడే
కడవరకు తోడై ఒకే ఊపిరై
గుండెపై పచ్చబొట్టై
కళ్ళముందు నిలుస్తానే!

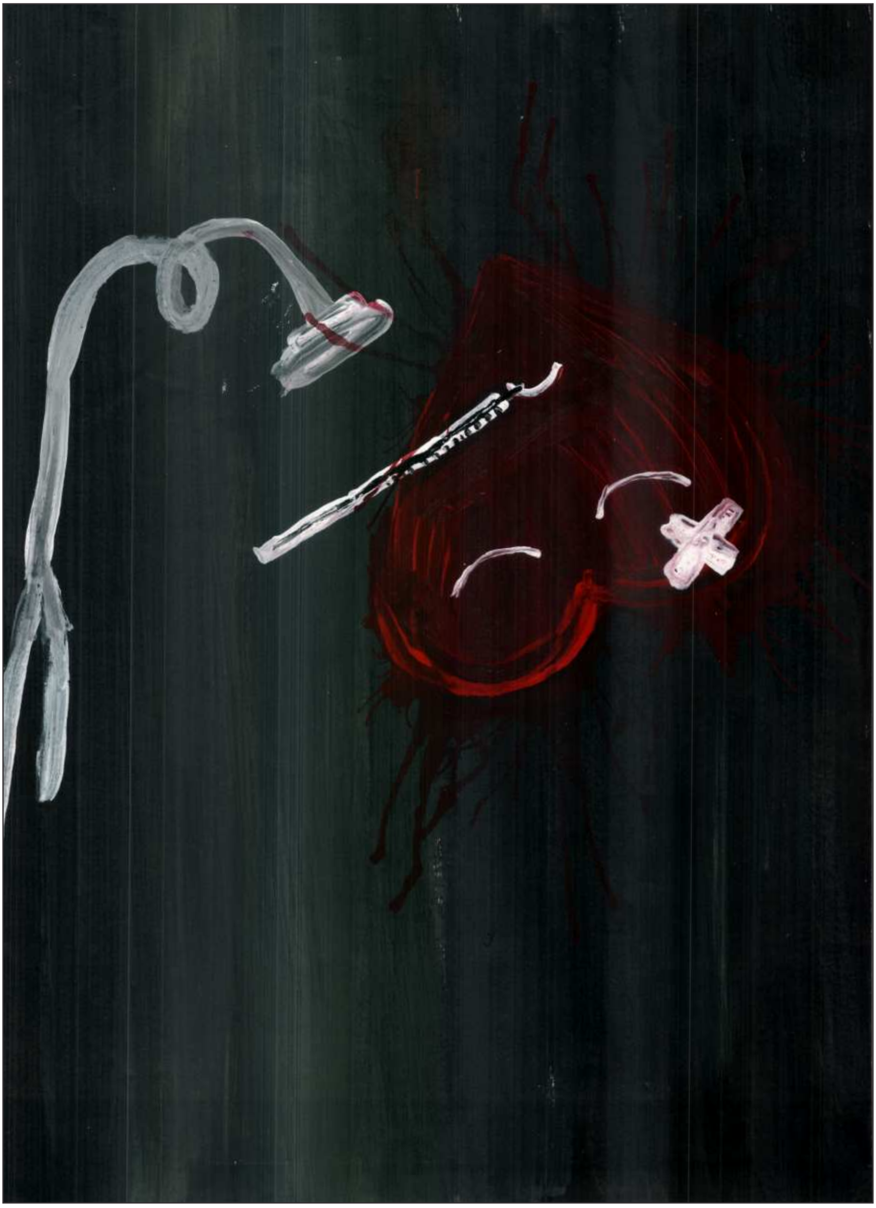

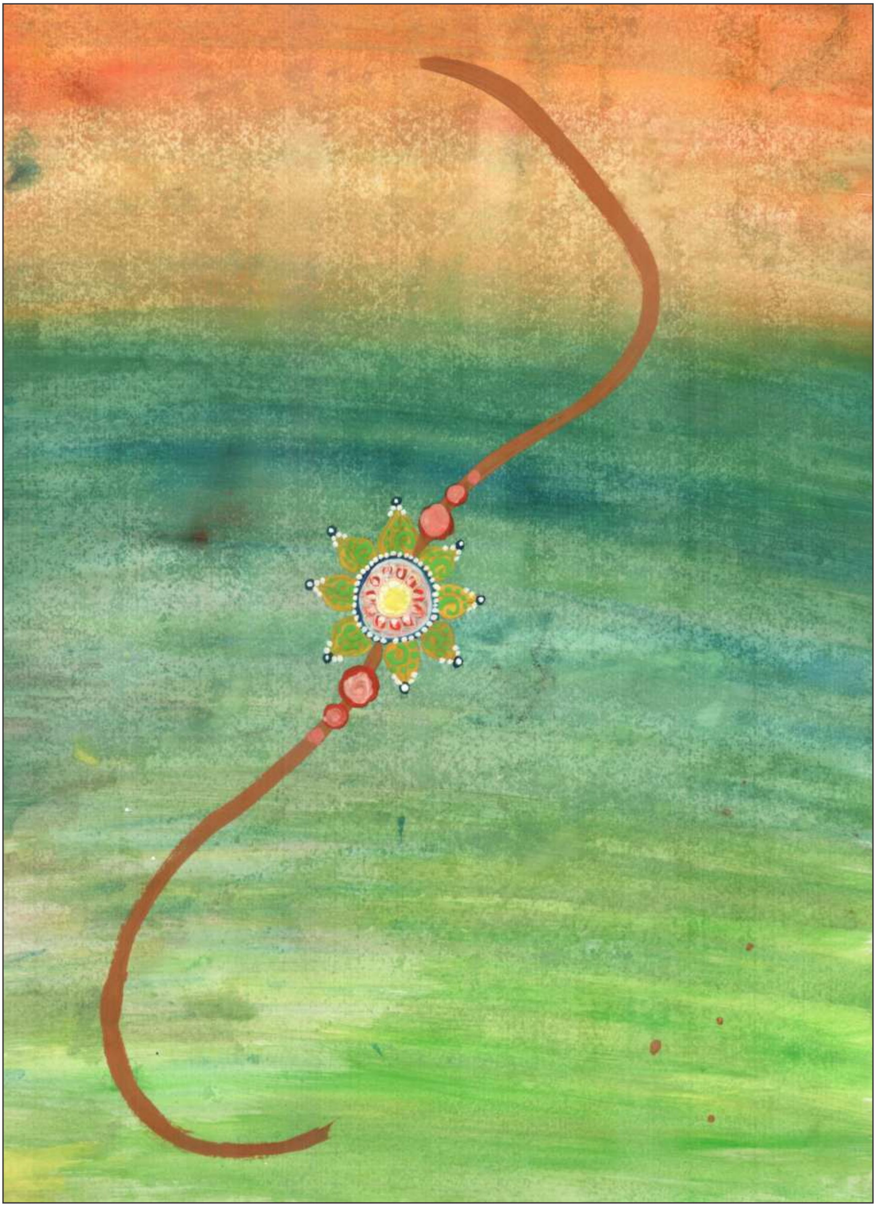

నా రక్షణ

వెక్కిరిస్తావు ఏడ్పిస్తావు
పెద్ద గయ్యాళివని బిరుదులిస్తావు
నన్ను చూసే వందచూపులను
ఒక్క చూపుతోనే దహిస్తావు
నాకంటే మైళ్ళదూరంలో ఉన్నా
నా అడుగడుగును పరిశీలిస్తావు
నా చుట్టూ ఆనందమనే
ముళ్ళ కంచెను నిర్మించావు
పేగు బంధానికి అర్థాన్ని చూపావు
నేను కట్టిన రక్షతో
నాకు రక్షకుడిగా నిలిచావు
నువ్వు ఎప్పుడు కాదు శూన్యం
నువ్వే నాకు అతిపెద్ద సైన్యం
అన్నయ్యా!

అక్కకోసం ఎదురుచూపు

అక్క నీకోసం ప్రపంచం
అంతా గాలిస్తున్నాను,
ఏ మబ్బుపొర వెనుక దాక్కున్నావు?
ఎనిమిది ఏండ్లు ఉన్నావు కాని,
ఎనభై ఏండ్ల వరకు
ఒక&దాన్ని చేశావు,
ఎందుకే ఒంటరిదాన్ని చేసి
చుక్కల గుంపుల్లో వెళ్ళి కూర్చున్నావు,
నాన్న గుండెల మీద
తన్ని, వెళ్ళిపోయావు,
నేను వచ్చానని నువ్వు
వెళ్ళిపోయావా అక్కా?
నీ ఫోటోలు పెట్టి
ఏడవమని చెప్పి వెళ్ళిపోయావా
అందరూ అంటారు
అందాన్ని కమ్ముకుని పుట్టావని,
ఏ పాపిష్ఠి కళ్ళు పడ్డాయో
ఏ మాయరోగమో చిటికెలో దూరం చేసింది,
కొంచెం చెప్పుంటే
ఆ యముడితో యుద్ధం చేసేదాన్ని,
నాకు అందరు ఉన్నా
నువ్వులేని ఏకాకిని,
అబ్బా! అక్కా! ఒక్కసారి నా కన్నీళ్ళు
తుడవడానికి రా!

కలనై పొంగే

యుగాంతం

ముగిసిన యుగాంతం
ప్రేమరవళి సమాప్తం
ఎడారిలో వరదలా పారిన
కన్నీటి కెరటాల
వీడుకోలు పలుకుతూ
ఆత్మరోదన.
సమాధిగా రూపుదిద్దుకున్న మనస్సు
వెలుగుని చూడలేక
కనురెప్పల అలక
చీకట్లో మొద్దుబారిన
శరీరం.

ఎందుకు?

చూపులు లేని కనులకు
చూపులకై వెతకటం ఎందుకు?
రంగులేని తనువుకు
సౌందర్యానికై ప్రీతి ఎందుకు?
మాటలేని మనసుకు
మౌనం ఎందుకు?
సాగిపోయిన కాలానితో
మరిచిన గతాన్ని తవ్వటం ఎందుకు?
కట్టిన ఊహల బంధాన్ని
నరకటం ఎందుకు?
మనస్సు మాట వినని
మెదడు ఎందుకు?

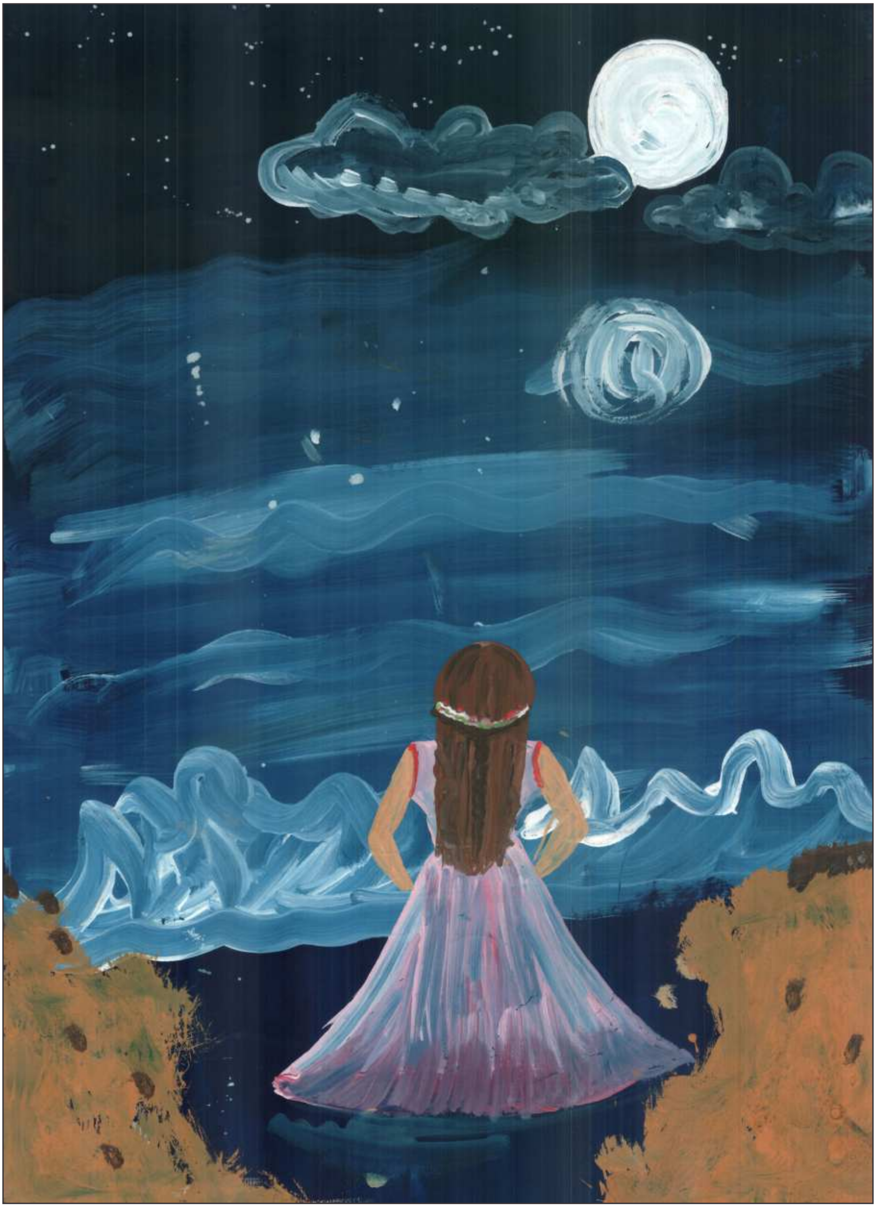

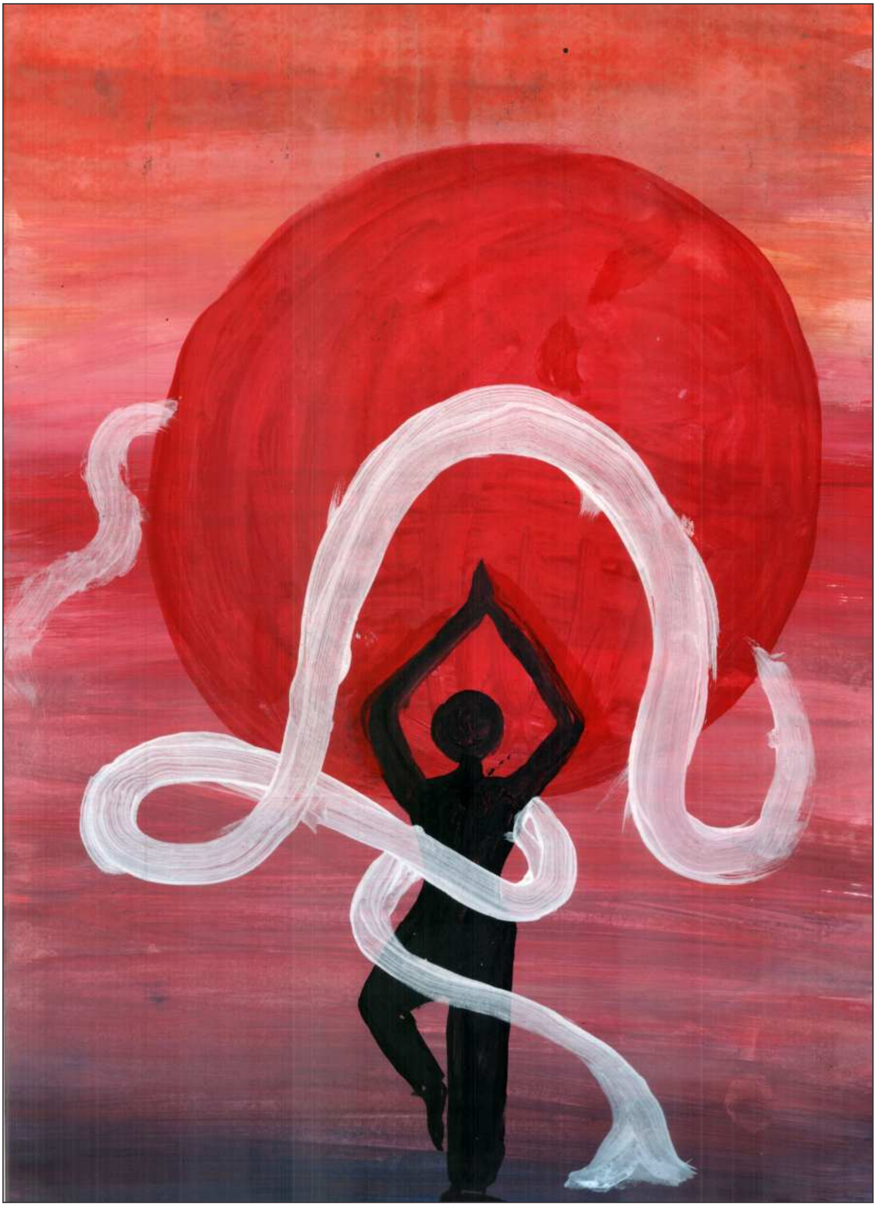

ఏమని అడగను?

భానుడిని అడగనా
ఎర్రని తిలకం అవ్వమని
కాలరాత్రిని అడగనా
నీ కళ్ళకు కాటుక అవ్వమని
నక్షత్రాలను అడగనా
నీ కురులకు జడకొప్పు అవ్వమని
గులాబీలను అడగనా
నీ పెదాలకు రంగునివ్వమని
మల్లెతీగను అడగనా
ఆభరణాలు అవ్వమని
ఇంద్రధనుస్సును అడగనా
నీకు చీర అవ్వమని
సీతాకోక చిలుకను అడగనా
నీకు కోకను అవ్వమని
గాలిని అడగనా
కాలికి మువ్వలు అవ్వమని
ముత్యాలను అడగనా
పందిరిని అవ్వమని
వెన్నెలను అడగనా
ఏకాంతం ఇవ్వమని?

Archana Badavath

ఒంటరి పోరాటం

నీరులేని బావిలో నా జీవితం
ఆకులురాలిన చెట్టు నా గూడు
రాబందుల గుంపులో నా ప్రయాణం
నిశ్శబ్దాన్ని అలుముకున్న నా ఇల్లు
రాత్రిలో విరుచుకుపడే నా గది
ఆకలి అంటూ వేదించే నా కడుపు
వాటికి ఏం తెలుసు?
నాది ఒంటరి పోరాటమని
కానరాలేదు
ఏ ప్రేమించే హృదయం
ధరించలేదు కొత్తబట్టలు
చినిగిన బట్టలే నా శరీరాన్ని కప్పుతుంటే
చెప్పులు లేక కాళ్ళు మొద్దుబారి పోతుంటే
అమ్మ ఆకలి! అంటూ గడపగడపకు వెళితే
ఎడమ చేతితో నెట్టేస్తుంటే
ఎవరికి చెప్పను నేను గాలిమేడనని.

గురుదక్షిణ

నల్లబల్లపై రాసిన మీ చేతులే
విద్యార్థుల విజయ
చైతన్యాన్ని నింపుతాయి
కర్ర పట్టుకున్న మీ చేతులే
విద్యావంతులుగా తీర్చిదిద్దుతాయి
ఎలాంటి కపటం లేకుండా
ప్రోత్సహించే మొదటి వ్యక్తివి
మేము ఆకాశంలో చుక్కలా వెలిగితే
మీరు చీకటిని ఆయుధంగా ధరిస్తారు
ఈ సృష్టి ఎలా పంచభూతాలతో నడుస్తుందో..
గురువు అలాగే జ్ఞానజ్యోతిని పంచుతారు
శిల్పి నైపుణ్యంతో బండరాయికి ప్రాణం పోస్తాడో
గురువు తమ మేధస్సుతో మేధావులుగా
సమాజానికి చాటిచెబుతారు
మా విజయమే
మీకు గురుదక్షిణగా అందిస్తాము

Archana Badavath

నీవే

కిరీటం లేని రాజువు నీవే
కుటుంబానికి నాయకుడివి నీవే
బాటకు బాటసారివి నీవే
పరివారానికి ముందుచూపువు నీవే
సమస్యల బాణాలు కుచ్చుతున్నా
నవ్వుతూ కదిలే దేవుడివి నీవే
బిడ్డ నవ్వు చూసి
నీ కష్టాన్ని మరిచే పరమాత్మవు నీవే
నీవు మోసే బరువు
దించినా తరగనిది
నీ ఋణం ఎన్నటికి తీరనిది.

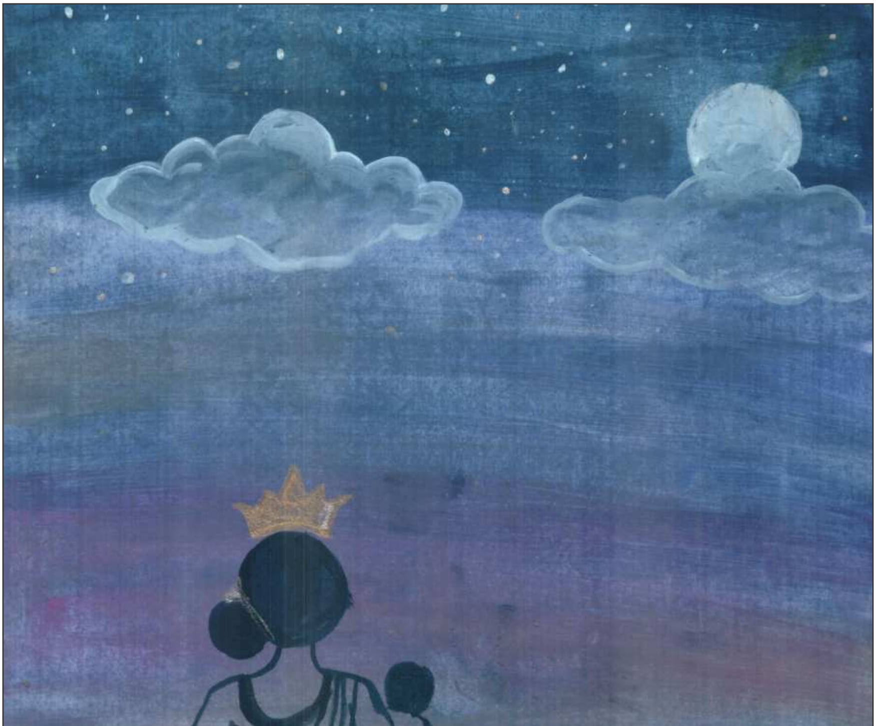

రెండు అక్షరాల నీ పేరు

ఇంటింటికి మాతవు నీవే
రక్తపు పిండం నీకొక వరమే
నీ ముగ్గుల వాకిలి ఒక ఆహ్వానమే
జీవికి జీవకర్త అనే నోము నోచావే
తోడు లేకున్నా, రెక్కలతో కాపాడతావే
చీకట్లో కన్నీరు కార్చితివే
ప్రాణ జ్యోతిని వెలిగిస్తావే
నీ తొమ్మిది నెలల కష్టాన్ని
ఓ నవ్వుతో నీ శిరోజాల అంచుకి నెట్టేస్తావే
నీ ప్రేమను దేనితో పోల్చినా
నీ కాలి మెట్టెల కిందికే
అందుకే,
విశ్వ గర్భానికి మూలకారివి నీవే.

ప్రయాణం చేయలేను

పిడుగులను గొడుగు అడ్డుకోలేదు
పిచ్చిమొక్కను మంచి నీళ్ళతో పెంచినా
ప్రయోజనం లేదు
మరిచిన దారిని వెనక్కి తేలేను
తీరాన్ని వెతుకుతూ పోలేను
గులాబికి ముళ్ళులు ఉన్నాయి తెంపలేను
తాలపత్రం చుట్టూ సర్పం ఉందని
సృష్టికి మూలం తెలుసుకోలేను
మాటలతో మురిపిస్తూ
కపట నాగుల విషాన్ని చిమ్మలేను
ఆకాశంలో ఎగరడానికి రెక్కలు ఉన్నా
ఒంటిలో శక్తిలేదు
భూమి అంతటా దారిని కనుగొంటాను
కానీ
ఆ దారిలో ప్రయాణం చేయలేను.

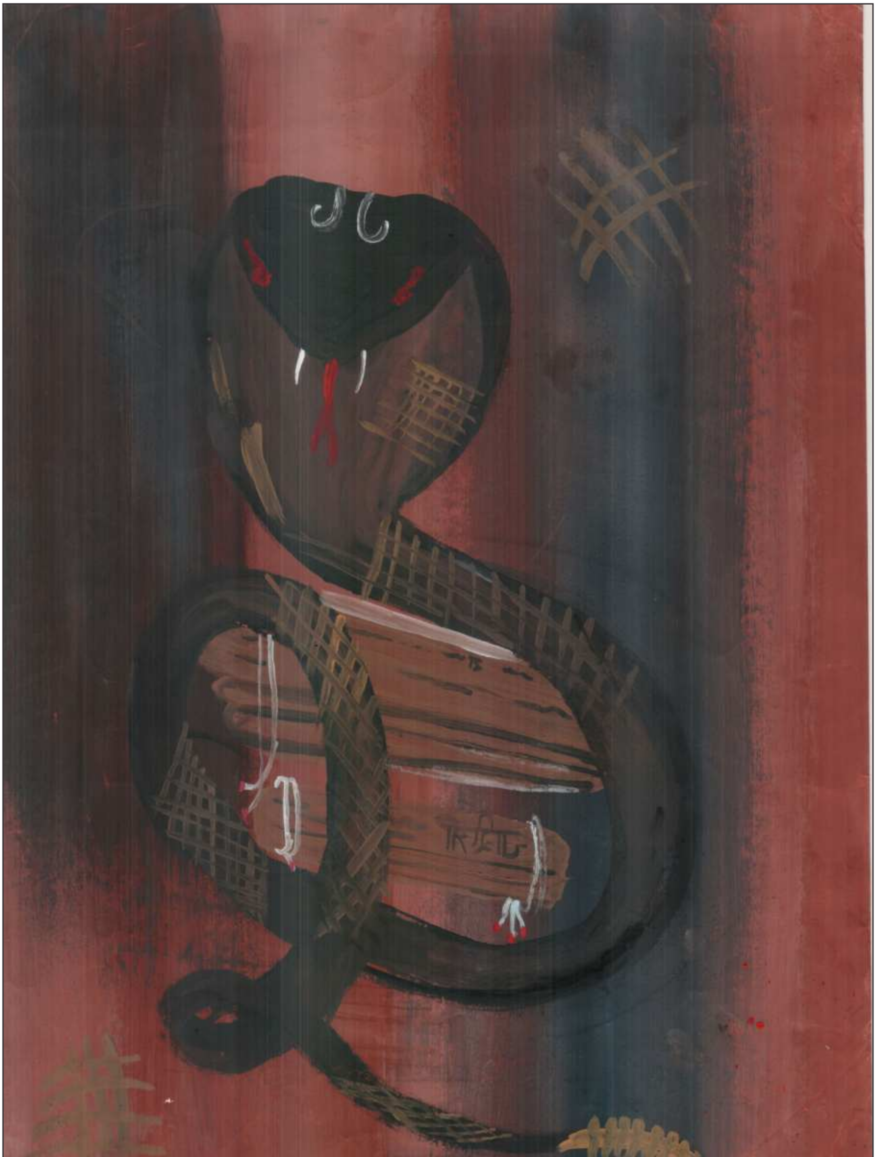

రాలిపడిన మువ్వలు

రాలిపడిన కలల మువ్వలు
చెదలు పట్టిన పుస్తకాలు
పురుగై దాగి
నా చెవులు పిండే
కొత్త అలంకారాలే
చికాకు తెచ్చే
కొత్త బాంధవ్యాలే
చుట్టూ గోడలు కట్టే
రాల్చిన కన్యత్వమే
గడపలో బంధించే
ప్రపంచాన్ని చుట్టుముట్టే మేధాశక్తి
నట్టింట్లో నాట్యం చేసేనే!

ధర్మం

నా ధర్మం మూగబోతుంది
అధర్మం గొంతెత్తి కేకలు వేస్తుంది
అధర్మం చూసి చూసి కోపం కట్టలు తెగుతుంది
నేను మౌనం అనే మాలను ధరించాను
మంచివారిని మాయాజాలంలో నెట్టేస్తుంది
ఈ ప్రపంచం అంతా ఒకవైపు నేను ఒకవైపు
నా ప్రతీమాట తప్పని ముద్రపడుతుంది
వారికి తెలియదు నా మాటే ధర్మమని
వారిని అధర్మం కారుమబ్బులా కమ్మేస్తే,
ధర్మాన్ని వెలిగిస్తారా?

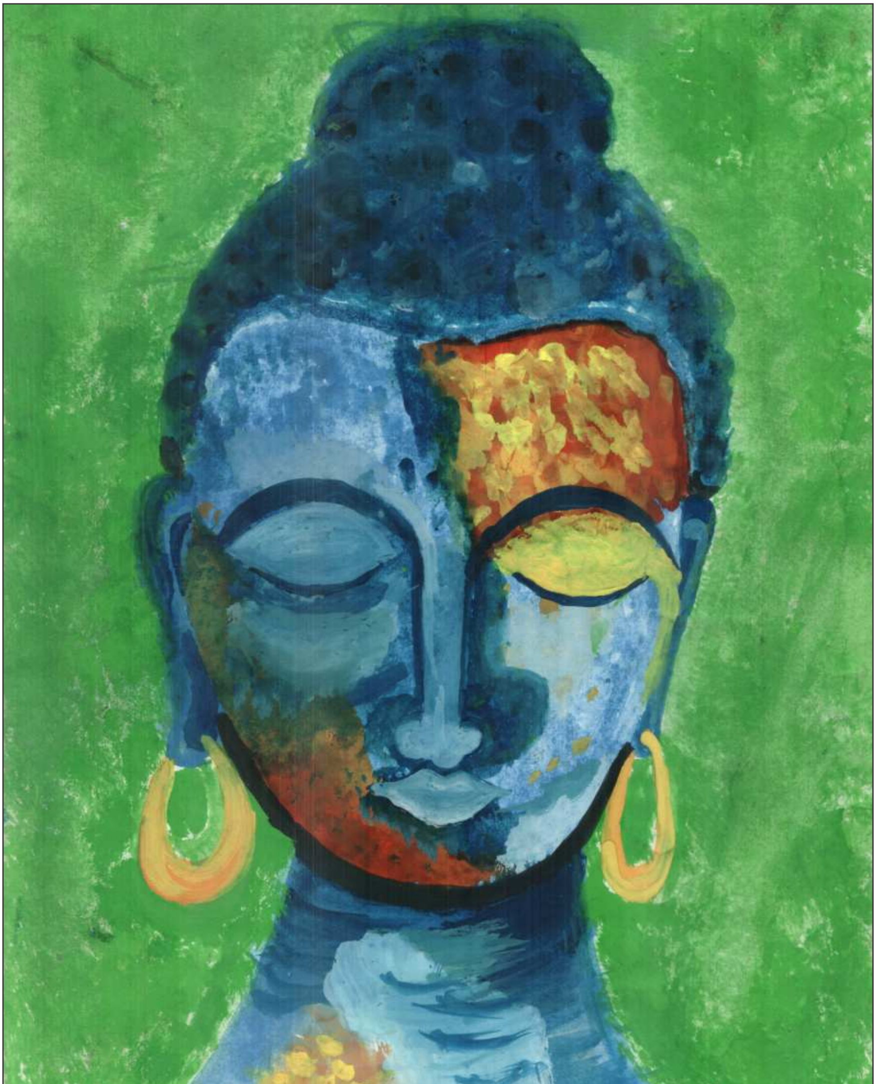

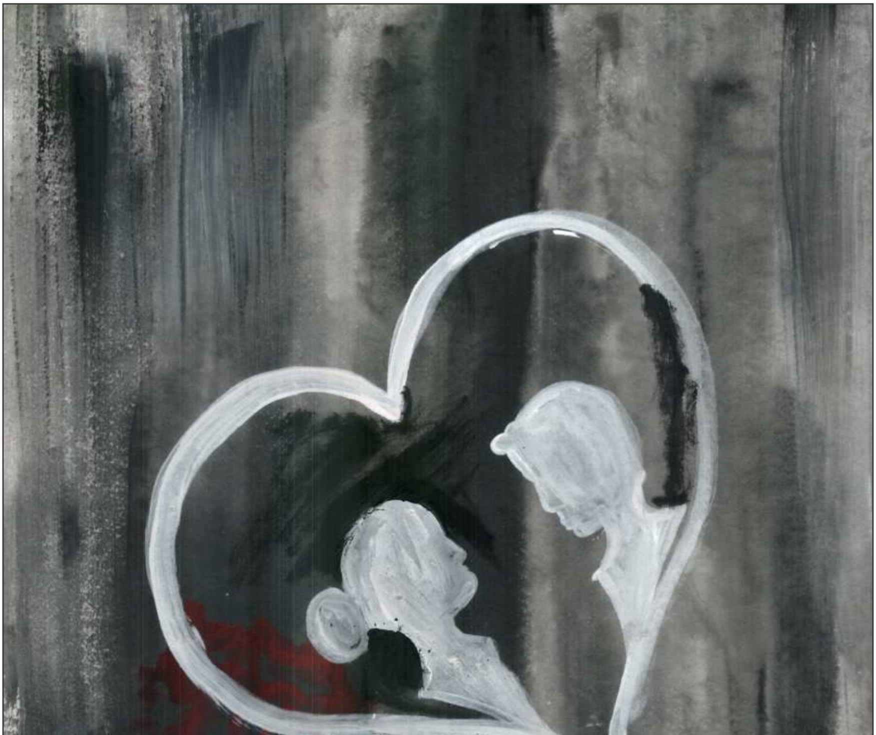

చూపే బాణమై

రెండు తనువులు
ఒకే ఊపిరి
మోహమైన ముద్దులే
బరువైన పక్కదిగెనే
అలిసిన శ్వాసకు
ఊరట పూసేనే
చూపుల బాణాలు
మదికి సెగలు రేపేనే
రంగులు అద్దిన మన కలయికకై
సిగ్గును వద్దని
మారం చేసేనే...

అంటారంటా

అంటారంటా
కూలిగాడినని
నవ్వుకుంటారంట
ఓ బికారినని
హేళన చేస్తారంట
జేబులో రూపాయి లేదని
నేనే కాదంటే...
నీకు ఇల్లెక్కడిది
నీ ఇంటికి పునాదులెక్కడివి
నవనిర్మాణం ఎక్కడిది
నవనిర్మాణానికి బాటలు ఎక్కడివి
చుట్టు చూడూ నేనెక్కడో?

పింఛానివి

వర్షపు ధారతో మైత్రివే
వర్షపు చినుకుల చప్పట్లతో నాట్యం చేసితివే
నీ గొంతుతో బాధను పంచుకుంటివే
నీ మైత్రి కోరిక మేరకు
నీ పించాన్ని విప్పితివే
నీ నాట్యంతో ఆహ్వానం పలికితివే
చూడ చక్కటి నాట్యం చేసితివే
నీ కాళ్ళను చూసి కన్నీళ్ళు కారిస్తివే
నీ అనుమతి కోరకనే
నీ సగ భాగాన్నంటూ కేకలు వేసితివే
నీ మైత్రి నీకు భరోసానిచ్చెనే
నీలిరంగుల వజ్రానివే నీవు
నీ నెత్తిన కోహినూరు వజ్రాన్ని
తలపాగలా చుట్టుకున్నావే.

Archana Badavath

చైనా యువరాణి

ప్రియుడను నేను ప్రపంచానికి నాయకుడను
చైనాలో పుట్టిన యువరాణిపై
మనసుని జారవిడిచాను
భటులను పంపి స్వాగతించాను
చేతితో చేరదీసాను,
మనసులో ఉన్న తను
గుండెలో గుడి కట్టెను
తను మండేటి ఎండలో
వేడి నీళ్ళతో నా గొంతు కాల్చెనే
తనతో ఏకాంతంలో మునిగి
నా రాజ్యానికి లాక్‌డౌన్
ప్రకటించుకున్నా
తన ఊపిరితో నా ఊపిరి కలిపి
నా ఊపిరి ఆపింది
ప్రపంచానికి నాయకుడను నేను
మంగళస్నానాలు కోరలేదు
రాజ్యానికి వీడుకోలు పలుకలేదు
బొంతతో కప్పబడ్డాను
గుంతలో తవ్వబడ్డాను.

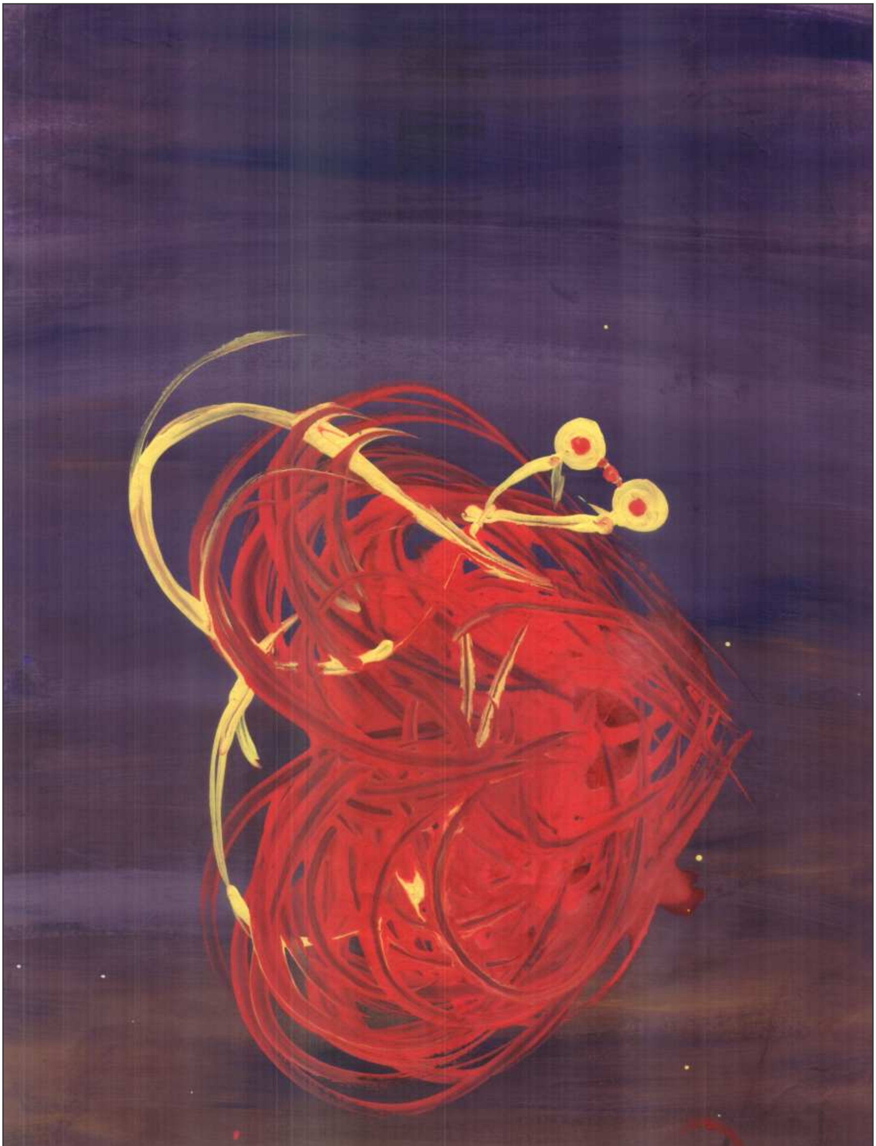

ప్రేమ × పెళ్ళి = ఏడుజన్మలు

రెండు మాటల్లో ప్రేమను చెప్పనా
కవిత్వాల వర్షం కురిపించనా
నీ నవ్వుకు బంధీనవ్వనా
నీ కళ్ళకు కాటుకనవ్వనా
అందరి నుండి అపహరించుకుపోనా
మూడుముళ్ళతో నా సొంతం చేసుకోనా
ఏడడుగులతో కౌగిట్లో నింపుకోనా
నీ నుదిటిన సింధూరం దిద్దనా
అర్ధాంగి అన్న నౌకరి ఇవ్వనా
నా ఇంటికి రాణిని చెయ్యనా
నీ అడుగులకు దారి దీపమవ్వనా?

కఠినత్వం

ఏ కారణం లేకుండా
ఎవ్వరు కోపాన్ని ప్రదర్శించరు
నీ కారణంగానే
వారి మనస్సు దు:ఖంతో నిండిపోతుంది
వారి మనస్సు
బండరాయికంటే కఠినంగా మారిపోతుంది
ఒకసారి విరిగిపోయిన మనస్సు
అతికించడం ఎవరి తరంకాదు
నువ్వు ఎంత పశ్చాత్తాపడ్డా
ముందులాంటి ఆప్యాయత దొరకదు
వారి మనస్సు శాశ్వతంగా
కఠినత్వాన్ని కోరుకుంటుంది.

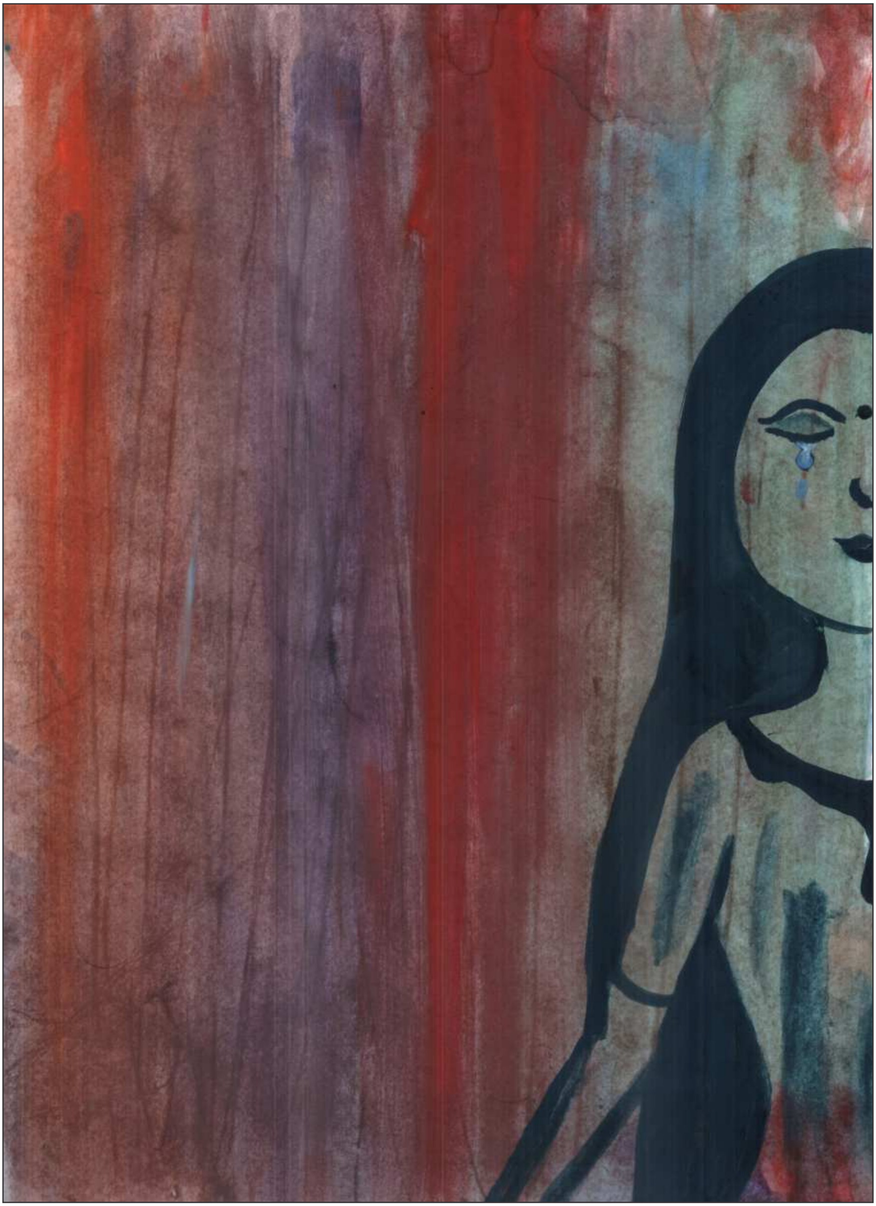

కన్నీరు

మంచుదిబ్బను బయటపెడితే
నీరులా కరిగిపోతుంది,
మనస్సు భరించలేనంత బాధ
కన్నీరు రూపం దాల్చుతుంది,
కంటికొన నుండి జారిపడే నీటి చుక్క
మనస్సు ఆత్మవేదనతో నిండిపోతుంది,
ఆ ఆత్మవేదనే కన్నీటి రూపం
దాల్చినప్పుడే బాధ తగ్గుతుంది,
మనస్సు ఒంటరితనాన్ని కోరుకుంటుంది
ఆ ఒంటరితనమే బ్రతకటం.

నేటి యువజన

ఎటు వెళుతుంది మన యువత?
దేశంకోసం ప్రాణత్యాగం చేసిన
వారి ఆత్మలు రోదిస్తున్నాయి
ఒక యువతతోనే
దేశ రూపురేఖలు మారుతాయి
యువత సోషల్‌మీడియా
అనే పద్మవ్యూహంలో చిక్కుకుంది
వ్యసనానికి బానిసై
కల్లోలంలో మునుగుతున్నారు
ఎక్కడపడితే అక్కడ స్త్రీ జాతిని
అవమాన పరుస్తున్నారు
కమ్ముకున్న చీకటి తెరను తొలగించి
జీవజ్యోతిని వెలిగించాలి.

కలనై పొంగే

పెళ్ళి అన్న ఒక్కమాటతో

ఇరవై రెండు ఏళ్ళవరకు
రెక్కలు ముక్కలుచేసి చదివిస్తారు
స్థిరపడదామని అనుకున్న సమయానికి
పెళ్ళితో భారం తగ్గించుకుంటారు
ఆ పెళ్ళి అన్న మాటతో
ఒక ఆడపిల్ల జీవితం మలుపు తిరిగిపోతుంది
ముక్కూ మొహం తెలియని జీవితంతో
అడుగులు వేయిస్తారు
కాళ్ళకు, మెడకు, చేతులకు
సంకెళ్ళు వేసి సాగనంపుతారు
ప్రతీ దానికి పర్మిషన్ అనే
బోర్డు పెడతారు
ఇష్టంలేని పెళ్ళి సాక్రిఫైస్ అవుతుంది
కానీ,
సాటిస్ఫై అవుతుందా?

ఆకాశమంత దూరం

మరిపించి మురిపించి
ప్రేమ వర్షాన్ని కురిపించి
నడిమధ్యలో వదిలేసి
చుట్టూ లోకుల పిచ్చికాకుల
సవ్వడై సాగేదెలా?
నూనెలేని దీపంలా వెలిగేదెలా?
మారిన మమతై
బరువెక్కిన తనువై
కళ్ళనిండ చూడలేని రూపాన్ని
ఆకాశమంత దూరంలో చూసేదెలా?
ఈ చీకటి శూన్యంలో బ్రతికేదెలా?

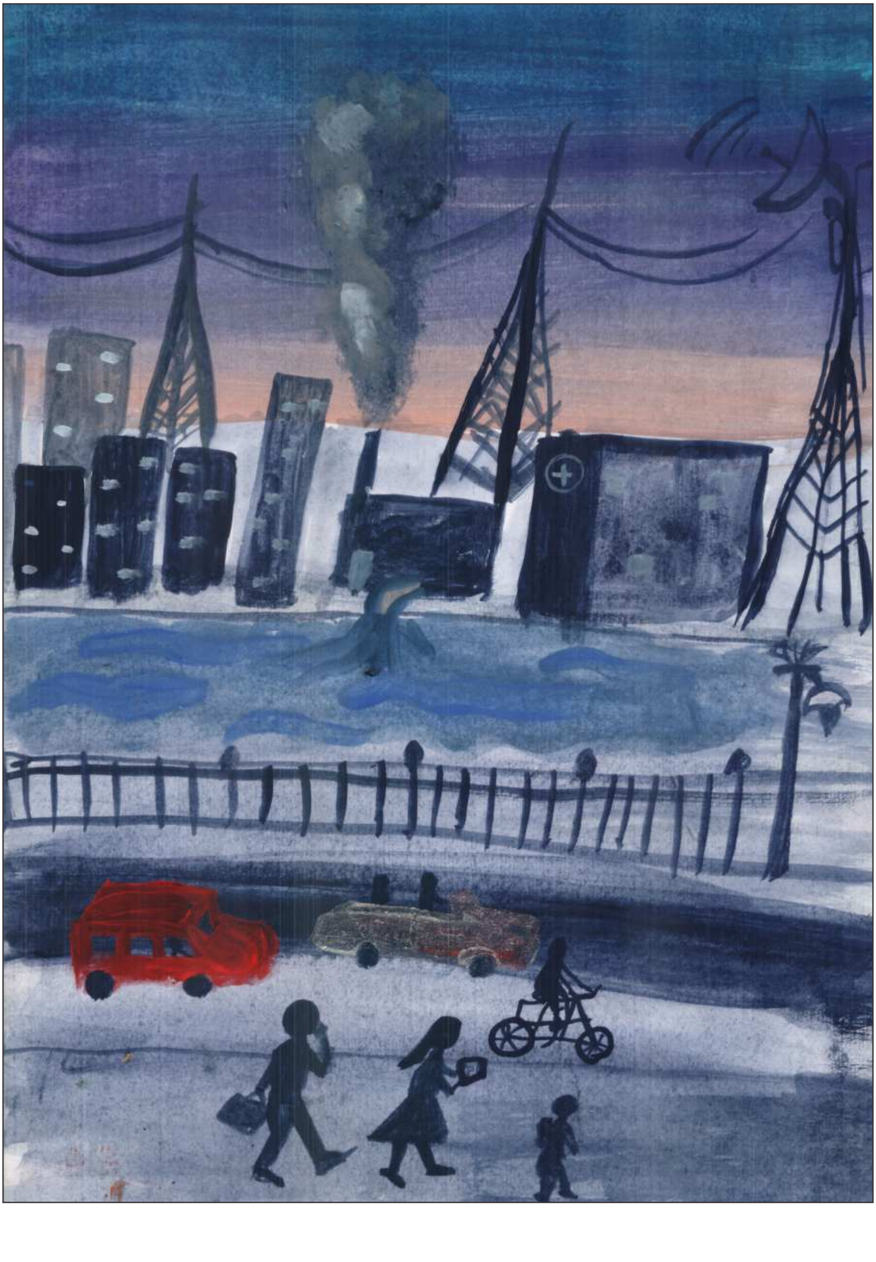

కాలం మారింది

ఉరుకుల పరుగుల జీవితాలు
నెలకు సరిపోని జీతాలు
కుటుంబం ఒక చోట
ఉద్యోగం ఒక చోట
రోడ్డు నిండా వాహనాలు
డబ్బ నిండా ట్యాబ్లెట్లు
పిల్లలకు తెలియదు
రామ భారత ఇతిహాసాలు
నమస్కారం చేయ్యాలంటే సిగ్గు
హౌ ఆర్ యు? ఫైన్. మక్కువ
తక్కువైన ఇంట్లో వంటలు
ఎక్కువైన జంక్ ఫుడ్‌లు
బ్యాలెన్స్ లేని ఖాతా
బి.పి. షుగర్ లతో రోత
నిజమే కదా
కాలం మారింది.

Archana Badavath

అరణ్యంతో ముఖాముఖి

అరణ్యంలో పుట్టాలని
ఈ మానవుల నుండి విముక్తి కావాలని
వనవాస జీవితాన్ని అనుభవించాలని
జంతువులతో విహరించాలని
వాటి కష్టాలను మూటగట్టాలని
తెలియని వాటిని బోధించాలని
మృగరాజుతో ముఖాముఖిగా కోరుతాను!
సింహాసనం ఎందుకు లేదని,
హాతిని ప్రశ్నిస్తాను
తలలో ప్రాణం ఎందుకు దాచావని,
వరాహాన్ని అడుగుతాను
ముళ్ళ దుప్పటి ఎందుకు ధరించావని,
నక్కను ప్రశ్నిస్తాను
నీ తోకను ఎందుకు తొక్కకూడదని,
కుందేలును కోరుతాను
నీళ్ళు ఎందుకు తాగవని,
గుడ్లగూబని కూర్చోబెట్టి అడుగుతాను
నీ తలను చుట్టూ ఎలా తిప్పుతావని,
చేపలని ప్రశ్నిస్తాను
నీ గుడ్లను ఎక్కడ పొదుగుతావని,
తాబేలును వేడుకుంటాను
భూమి పుట్టుక చెప్పమని!

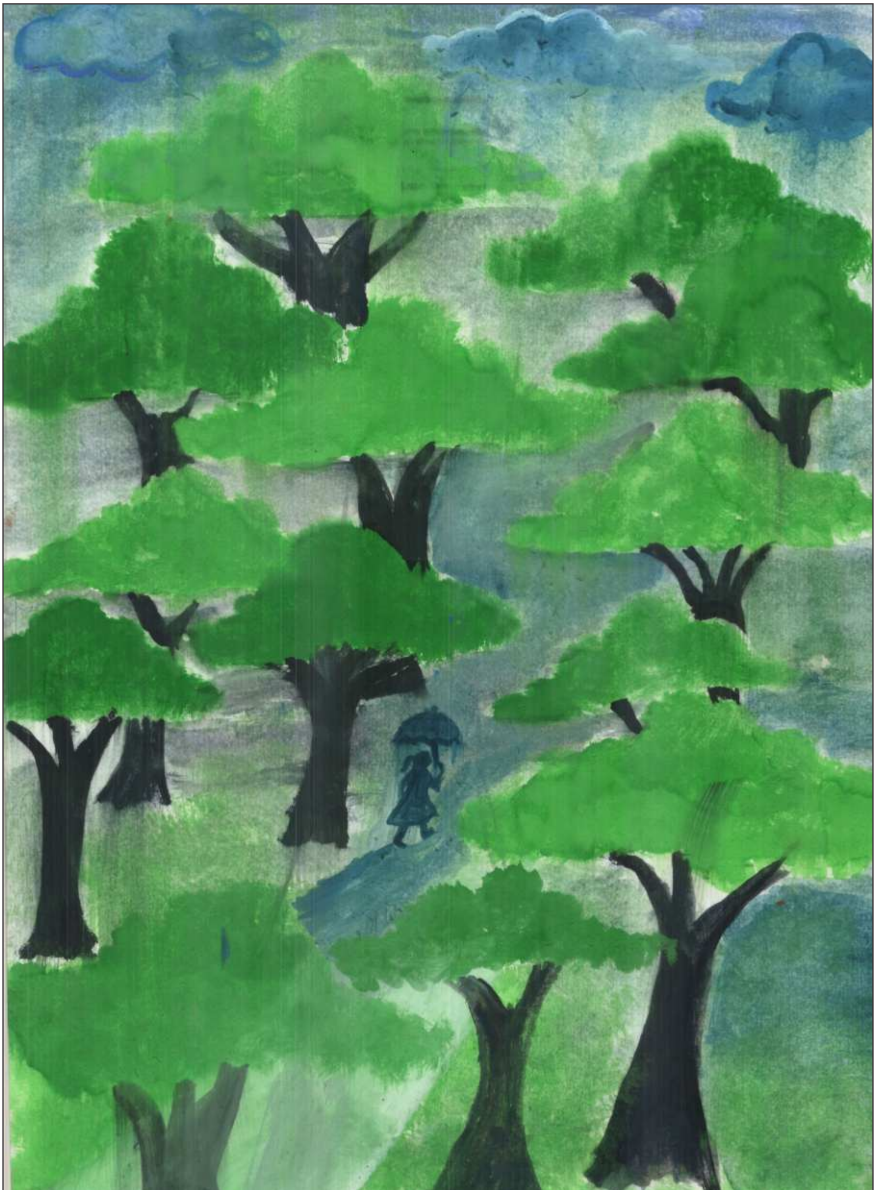

కలైపొంగే నీతో

కలైపొంగే నీతో
కాలం కలిపే అడుగులు
గుండెలో సవ్వడి చేసే
నీ రేపటి మాటలు
ఒక్కసారిగా ఊపిరి బిగబట్టినట్టుంది
నా మనసు ఒక్కక్షణం నిలవలేకుంది
నా ప్రతీపాటలో
నీ స్పర్శ జ్ఞప్తికి వస్తుంది
మోయలేకుంది తీపిభారం
మోస్తానేమో కలకాలం
మొగ్గలా కూర్చున్నా
వికసిస్తానేమో ఓ పువ్వులా నీ స్పర్శతో
వేచి చూస్తున్నా
అందాల వనంలో సీతాకోక చిలుకలా!

Archana Badavath

ఓ ప్రియా

రసభరితమైన రూపకల్పనై
చూడక చూడలేని రూపమై
మాటకు మాటలేని మాటలై
అందనీ అందనంత దూరమై
తనువు మోయలేనంత భారమై
దించినా దిగనంత మోహమై
బొమ్మరిల్లులో ఊహించుకున్న
నీ రూపమై
అక్షరజ్యోతిలో ప్రేమ వెలుగై...
ఓ ప్రియా!
ఏంటి ఈ కవిత్వాల
సాగర మేఘాలు?

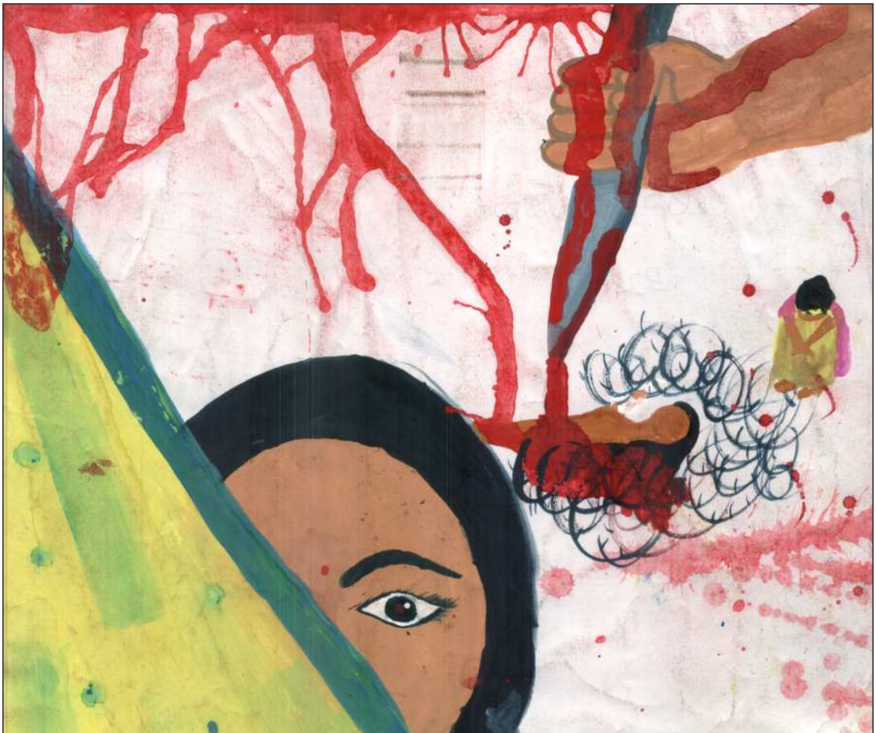

అమ్మ కొంగు వెనుక

అమ్మ కొంగు వెనుక చిన్నప్పుడు
సిగ్గుతో దాక్కున్నా
ఈ కాలంలో భయంతో దాక్కోవాలేమో?
ప్రతిరోజు ఆడపిల్లల మీద
జరిగే దాడులన్నీ చూసి
ఆ అమ్మ కొంగు వెనుకే
భద్రంగా ఉంటానేమో
ఒంటరిగా కనిపిస్తేచాలు
కామంతో కమ్మిచూసే చూపులు
ఆ చూపులే నా శరీరానికి
ముల్లులా మారి కుచ్చుతున్నాయి
ఈ మానవ మృగాలనుండి
ఎలా నా శరీరాన్ని కాపాడుకోనో?
నా స్త్రీ జాతిని ఎలా రక్షించుకోనో?

Archana Badavath

దేనికోసం?

ఆస్తులు అంతస్తులకై
గొడ్డలికి పదును పెట్టి
రక్తపు మడుగులోకి
అడుగులని నెట్టేస్తూ
దేనికోసం పాకులాడుతావు?
ఏది శాశ్వతం?
నీ నుదిటిన పెట్టే బిల్లనా?
నీవు చివరికి చేరే
ఆరు అడుగుల నేలనా?
ఏది శాశ్వతం?

1
INDIA

అమెరికా కొడుకు

మీ అమ్మ నీకోసం ఎదురు చూసీ చూసీ...
దీపం ముందు అద్దాల మేడ కట్టుకొని కూర్చుంది
నీ వీడియోకాల్ కోసం
మీ అమ్మ కాపుకాచింది
తులసి నీళ్ళకోసం
మీ అమ్మ ఆత్మరోదిస్తుంది
నీ పెళ్ళికోసం
మీ అమ్మ వేయి కళ్ళతో ఎదురుచూస్తుంది
మీ అమ్మఒడి
తన మనువరాళ్ళ కోసం పరితపించింది
గుమ్మంవైపు ఎదురు చూసీ చూసీ
మీ అమ్మ అలిగి వెళ్ళిపోయింది
నువ్వు రావన్న ఆవేదనే
మీ అమ్మను కాటికి నెట్టింది
ఆ కాటి కూడా ప్రశ్నిస్తుంది
నీ కొడుకు ఎక్కడని?

Archana Badavath

పట్టుచీర కట్టుకుంది

నా కిటికీలు చప్పుడు చేస్తున్నాయి
చల్లని గాలి ముద్దాడుతున్నది
కోయిలగొంతు మూగబోయింది
పక్షులు తమ పిల్లల్ని గుండెకు హత్తుకున్నాయి
పల్లె పచ్చని పట్టుచీర కట్టినట్టు
రైతుభుజాన నాగలి మెరిసిపోతుంది
మేఘాలతో ఇంద్రభవనం
కట్టుకున్న ఇంద్రధనస్సు
కృష్ణుడి నెమలీక నృత్యంతో
వసంతానికి ఆహ్వానం పలుకుతుంది.

కలనై పొంగే

రెప్పల వెనుక

నీ రెప్పల వెనుక
ప్రేమ తేనెపట్టుని
దొంగలిస్తా నా కంటి కాటుకతో,
నీ గుండెచప్పుడు
వినేంతలో పట్టేసుకుంటా
నా పేరు జపాన్ని సాగిపోతున్న కాలాన్ని
తెగింపులకు ముగింపు కోరతా
విన్నవించుకుంటూ వేడుకుంటా,
మల్లెలతో మాయచేస్తా
గులాబీల గుప్పెట్లో దాచేస్తా,
నోములే నోచుతా
పూజలే చేస్తా,
అన్నింటికి మించి నిన్ను దూరం చెయ్య
సూదిలా సాగిపోతా
అల్లికనై అల్లుకపోతా,
నీ గుండెపై పచ్చబొట్టై
కూర్చుంటా.

ఆత్మవిశ్వాసం - అహంకారం

ఆత్మవిశ్వాసానికి అహంకారానికి మధ్య
వెంట్రుక తేడా మాత్రమే
ఈ తేడానే ఆ రెండిటికి
మధ్యబేధం
జీవితంలో ఏమి సాధించకున్నా
ఆత్మవిశ్వాసంతో నిజాయితీగా బ్రతకవచ్చు
ఆత్మవిశ్వాసం విజయభేరిని మోగిస్తుంది
ఆత్మనుండి ఉత్తేజాన్ని వెలిగిస్తుంది
గొప్ప తేజస్సుని ప్రకటిస్తుంది
కానీ అహంకారం పాతాళానికి నెట్టేస్తుంది.

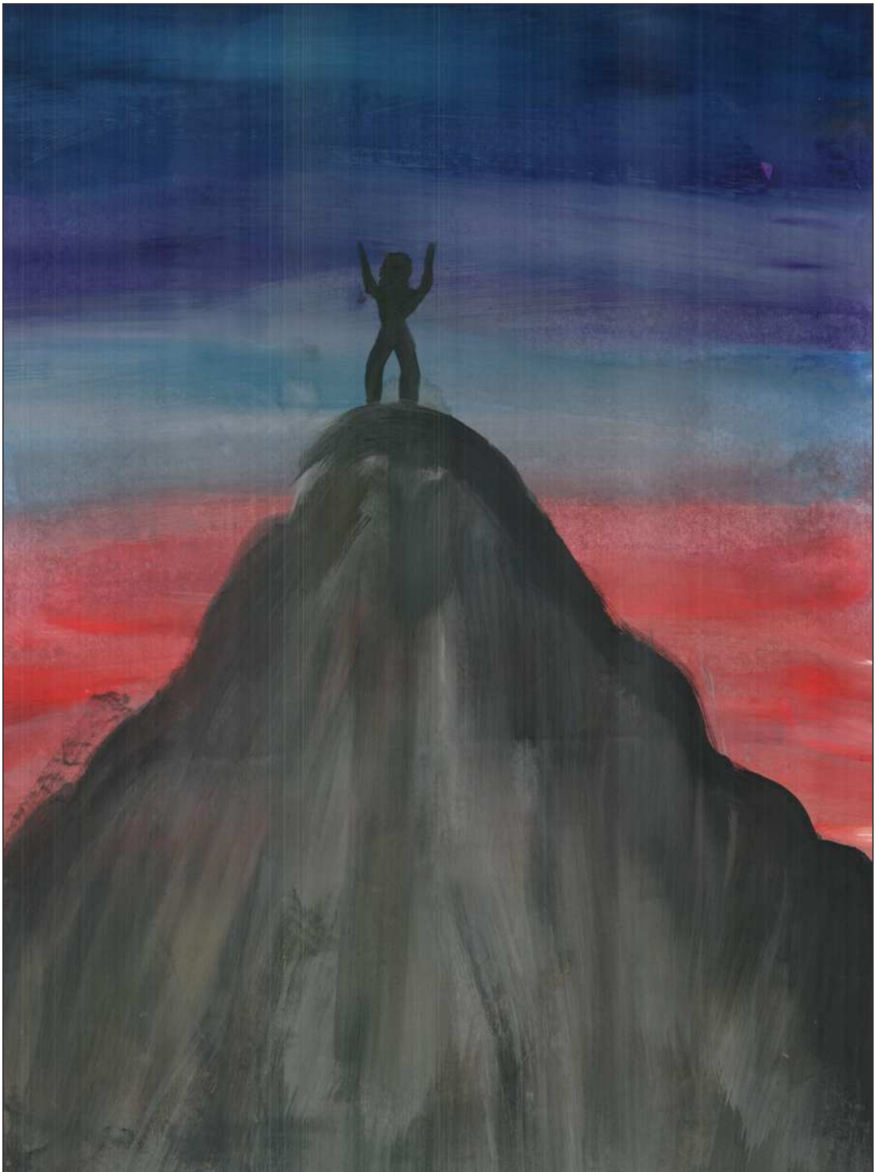

కలనై పొంగే

స్త్రీ యొక్క అడుగులు

నీ చిన్ననాటి చిట్టిచిట్టి అడుగులు
తల్లిదండ్రుల గుండెల్లో గూడుకట్టుకోవాలి,
యవ్వనంలో వేసే అడుగులు
ఓరగా చూసే చూపులను దహించాలి,
చదువుకోసం వేసే నీ అడుగు
విజయ ధ్వనులను మోగించాలి,
ఉద్యోగం కోసం వేసే నీ అడుగులు
సమాజ శ్రేయస్సుకు పునాదులు వెయ్యాలి,
పెళ్ళిలో వేసే నీ అడుగులు
జీవిత సౌభాగ్యానికి సగభాగమవ్వాలి,
మాతృత్వం కోసం వేసే నీ అడుగులు
పిల్లల భవిష్యత్తుకి బాటలు వెయ్యాలి,
జీవితం మొత్తంలో వేసే నీ అడుగులు
స్త్రీ జాతికి ఆదరణ కావాలి.

Archana Badavath

కాలం కన్నీరు

మది విడిచింది
దూరం పెరిగింది
కాలం కన్నీరులా కరిగింది
పచ్చని వాకిలి బీడు భూమిలా మారింది
చిగురించిన కొత్త పూత
కాలి బూడిదైంది
పవిత్రమైన గర్భగుడి
నల్లటి బూజు ధరించింది
మనస్సు జీవశ్శవమైంది
బ్రతుకుపై ఆశ కోల్పోయింది.

దరిచేరును

నీ కష్టం ఎలా ఉండాలంటే?
నీ చుట్టూ సుఖ సంతోషాలు మారుమోగుతున్నా,
నీ కష్టం విలువ నీకు తెలిసి ఉండాలి,
నీ రెండు కన్నులు
విజయం కోసం ఎదురు చూడాలి,
ప్రతీక్షణం పుస్తకాలతో
యుద్ధం చెయ్యాలి,
ఆఖరికి ఆ పుస్తకాలే నీ కష్టాన్ని చూసి
కన్నీరు పెట్టుకోవాలి,
కటిక నేల కూడా
మెత్తని పరుపు కావాలి,
గంజినీరైనా
పంచభక్షపరమాన్నాలు కావాలి,
అప్పుడే
దరిచేరుతుంది నీ విజయం.

Archana Badavath

అక్షరాలతో స్వాగతం

మౌన రాగాలై అల్లుకున్న బంధమై
అక్షరాలే స్వాగతమై
హృదయం మోగించిన ఢమరుకమై
కనులు కనులకై అలకై
మనసు మనసుకై నిరీక్షణై
అడ్డుపడ్డ ముళ్ళపొదై
ఒకే ఊపిరికై
చూపులు చూపుల కలయికకై
అడుగు దూరమే మైళ్ళ దూరమై
తిప్పిచూస్తే ఒకే రూపమై.

ఏకాకి

ప్రపంచమంతా విశాలం
చెట్టుకింద నా గూడు
చెదిరిన జుట్టు
అందరు చీదరించుకునే నేను
చిల్లర గింజల కోసం
అందరి కాళ్ళమీద పడ్డా
డొక్కలను తాకిన కడుపు
కటిక నేలనే మెత్తటి పరుపు
ముడుచుకొని పన్నా
ఆశ లేదు
ఊరంతా నాదే
లోకం అంతా నా బంధువులే
నేనే ఏకాకి.

తెలియని లోటు

నా చుట్టూ ఆనందం
చిందులు వేస్తుంది
తెలియని లోటు
నన్ను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తుంది
ఏదో ఇనుప సంకెళ్ళతో
బంధించినట్టు ఉంది
ఆ ఇనుప సంకెళ్ళను
ముక్కలుగా ఖండించి
మనుషుల నుండి
దూరంగా పారిపోవాలనిపించింది
కానీ నా కాళ్ళు ఒకేచోట
స్థిరత్వాన్ని కోల్పోయాయి
ఆత్మ ఏదో రహస్యం
చెప్పాలనుకుంటుంది
కానీ చెవులు
శూన్యాన్ని వినాలనుకుంటున్నాయి
నా కళ్ళు తెలియనిలోకాన్ని
చూడాలనుకుంటున్నాయి
నాకు లేని స్వేచ్ఛ
నా కురులకు ఇస్తాను.

44

అబద్ధాలు

ఒకరి బాధలోనే
నీ ఆనందాన్ని వెతుక్కుంటావు,
అబద్ధాలతో మనుషులను
లొంగ దీసుకుంటావు,
మాయ మాటలతో
గుప్పెట్లో పెట్టుకుంటావు,
ఒకరి ఎదుగుదలను
చూసి ఈర్ష్యతో రగిలిపోతావు,
నిజాయితీగా ఉండేవారిని
తప్పటడుగులు వేయిస్తావు,
అమాయకులుగా ఉండేవారిని
చేతకానివాడిలా ముద్రవేస్తావు,
ఏదోరోజు నీ అబద్ధాలు పటాపంచలవుతాయి
నీ నోరుకున్న విలువ నశిస్తుంది,
నిజం కేకలు వేస్తుంది
గుర్తుపెట్టుకో మిత్రమా!
అబద్ధం కాలంలో కనుమరుగవుతుంది.

Archana Badavath

తప్పటడుగులు

ప్రేమ అనే నీ మోహంలో పడి
నా కుటుంబాన్ని త్యజించాను
నువ్వు ఉన్నావన్న ధైర్యంతో
అడుగులు వేశాను
ఆ అడుగులే నా బలహీనత అయ్యాయి
ఆఖరికి తెలిసింది నాకు
అది ప్రేమ కాదు, ఆకర్షణ
భరోసాతో కట్టించుకున్న తాళి
నా మెడకు ఉరితాడై చుట్టుకుంది
భరించలేనంత బాధను మోస్తున్నాను
కన్నీటి జలధారను గుండెల్లో దిగమింగుతున్నాను
అడుగులు వేసినప్పుడు తెలియలేదు
తప్పటడుగులు వేశానని.

మళ్ళీ రాదు

కారిన కన్నీళ్ళను
పడిన వర్షపు చినుకును
వెనక్కి మర్లించలేను
రాలిన ఆకును ఉంచుకొని
కొత్త చిగురును ఇవ్వలేను
ప్రసాదాలు చేస్తానుగాని
భగవంతునికి గోరుముద్దలు తినిపించలేను
జాబిలిని చూస్తానేగాని
గట్టిగా పట్టుకొని హత్తుకోలేను
ఎండలో మెరిసే సంద్రానికి
సూర్యుడి వంటి శక్తినివ్వలేను
మాడిన అన్నాన్ని
ప్రసాదంలా పంచలేను
రెక్కలు రాలిన గులాబీ నుండి
కొత్త రెక్కలు రాబట్టలేను
అందరి నోరులో చేదుగా మారిన పరువుని
తియ్యటి పాకం చెయ్యలేను.

Archana Badavath

రౌద్రీశ్వరునివి

నీవు మాయా సూత్రానివి
ఆ రౌద్రీశ్వరుని రౌద్రానివి
జారిపడేసే పాకురివి
నయనములతో
వశపరుచుకున్న మాంత్రికుడివి
భయపెట్టే భూతానివి
ఆలోచనలో అతుక్కున్న జలగవి
ఆత్మను సుడులు రేపు సుడిగాలివి
మాటలులేని మనసుని నరికిన
నరకాసురునివి
ప్రేమను బలిగోరే బలీశ్వరుడివి.

ఓ హాలికుడా!

ఓ రైతన్నా!
దుక్కిని దున్ని
మాంసాన్ని ఎరువుగా పోస్తావు
నీ చెమట చుక్కని
నీరుగా ధారబోస్తావు
భూతల్లిని కన్నబిడ్డలా
సాకుతావు…
రేయిపగలు రెండుకళ్ళతో
కాపు కాస్తావు
ఎన్నో ఆశలతో నీ గుండెలో
పంటను పండిస్తావు
నీ పంటను ఆదుకునే
నాథుడు లేక
రాజకీయం అనే చదరంగంలో
నిన్ను బొమ్మగా చేస్తున్నారు
వానధారలో నీ ఆశ కొట్టుకుపోతుంది
ఆఖరికి అది రోడ్డుపాలు
అవుతుంది
దళారుల చేతుల్లో దగలు పడుతుంది.

Archana Badavath

పాదరసం

నా చెలిమి పెదాలపై
నీ గూర్చి వింటున్నా
వారి కనులలో నీ బాధను చూస్తూ
జారిపోతున్నా ఓ పాదరసంలా,
మనస్సుకు సంకెళ్ళు ధరించి సాగిపోతే
నవ్వును వెతుక్కుంటూ సాగిపోతే,
సాగిపోతున్న కాలం ప్రశ్నించదా?
ఒకే శ్వాసగా మారి
మరిచిన ప్రేమ ప్రశ్నించదా?
ప్రశ్నించే నీ గుండెచప్పుడుని
సెగలు రేపే నీఊపిరిని
ప్రతీక్షణం నాకై పరితపించే
నీ మనసుని అడుగు?

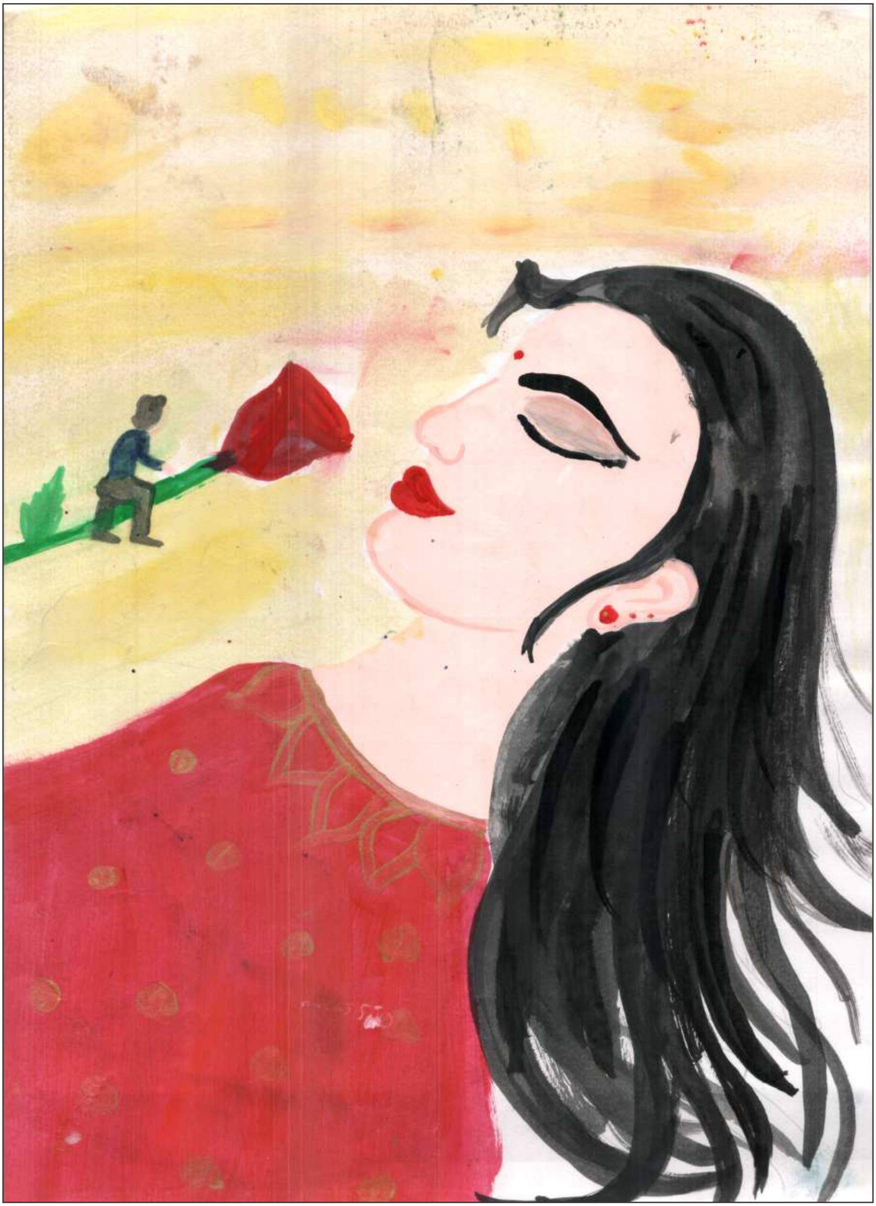

కొండెక్కిన దీపం ఆమె

చితికిన బతుకులలో ఆమె
ఒంటరి అరుపులు,
మోజుపడే ప్రతీ మోసగాడికి
ఆమె పక్కనిచ్చింది,
కామాంధుల కుక్కలతో ఆమె
మేను నలిగింది,
అర్ధ రూపాయికే
అమ్మిన జీవితం ఆమె,
ప్రతీ రాత్రీ పగలు
వాడిన మల్లెపువ్వు ఆమె,
పీనుగైన మనసును అడుగు
మాంసం నుండి కారే రక్తపుబొట్టు చెబుతుంది,
అలవాటుపడే ప్రతీ మొనగాడికి
కొండెక్కిన దీపం ఆమె.

Archana Badavath

మార్కండేయ

నా మొహబూబవి నీవు
నీ వేకువ నా మత్తైన నిద్రను నిష్క్రమించును,
ఓ రవి కిరణుడా
నీ పత్నిలా మొదటి నమస్కారం అర్పిస్తాను
ఓ భాస్కరుడా
నీ శక్తివంతమైన కిరణాలతో
నా పవిత్రతను మంజూరు చేసుకుంటా,
ఓ ఉదయకారుడా
నా కోసం
సృష్టికి చమటలు పట్టిస్తావు,
నా కంటి నుండి కన్నీరు వస్తే
సృష్టి అంతటా నిప్పులు కురిపిస్తావు,
ఓ హరికిరణుడా
సంధ్యా సమయంలో నా ఆటను ఆపి
నీ ప్రేమకై వేచిచూస్తున్న.

రాజకీయం

రాజకీయం అనే పేరుతో
ప్రజలను కీలుబొమ్మలు చేస్తున్నావు,
ఎప్పటికి రాని నీ నాలుగు చక్రాలు
ఐదు సంవత్సరాలకొచ్చే జాతరకొస్తాయి,
'మా పల్లెలు' అంటావు
పాదయాత్రలు చేస్తావు,
ఓట్లు కోసం నోట్లు కొడతావు
ఆఫ్‌బాటిల్ ఇచ్చి మబ్బెపెడతావు,
రైతును రాజు చేస్తానంటావు
ఆఖరికి పురుగుల మందు చేతికిస్తావు,
యువతకి ఉద్యోగం తప్పనిసరి అంటావు
ఆకాశంలో చుక్కలలాగా మిగిలిస్తావు,
ప్రజాభివృద్ధికి పాటుపడుతున్నా
బడ్జెట్ లేదని తప్పుకుంటావు,
ఓ రాజకీయమా! నీముని మనుమరాల
కోసం కూడబెడుతున్నావా?
ఒకసారి చరిత్రను గుర్తుపెట్టుకో!

Archana Badavath

లోకువయ్యా

తీరాన్ని మరిచా
బాటను విడిచా
గమ్యానితో అలిసా
నీ కళ్ళను చూసా
జగత్తునే మరిచా
నీ వేళ్ళు పట్టుకొని నడిచా
నువ్వే సమస్తంలా మెదిలా
అందుకే లోకువయ్యా
ముందు ప్రేమనయ్యా
తరువాత విసుగయ్యా
మోయని భారాన్నయ్యా
విడిచిపెట్టేంత బాధనయ్యా!

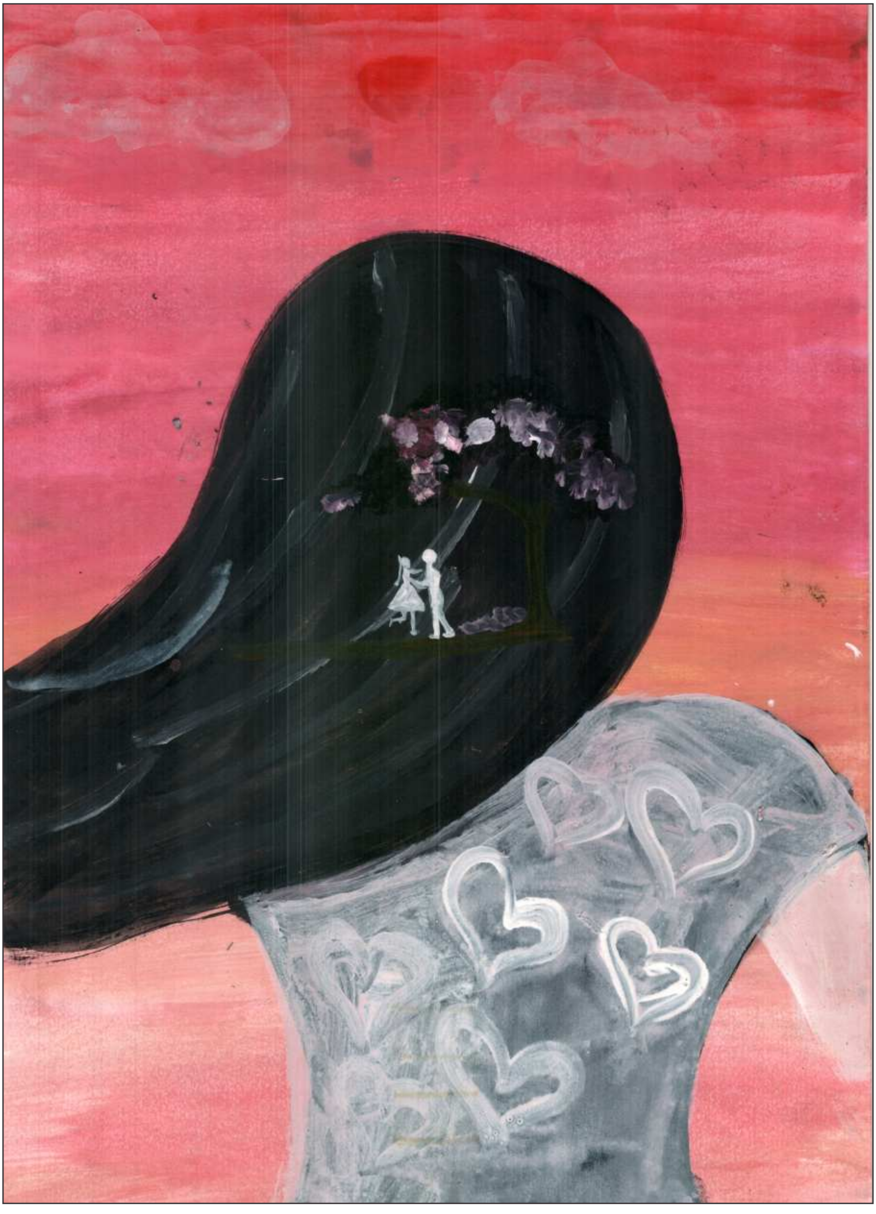

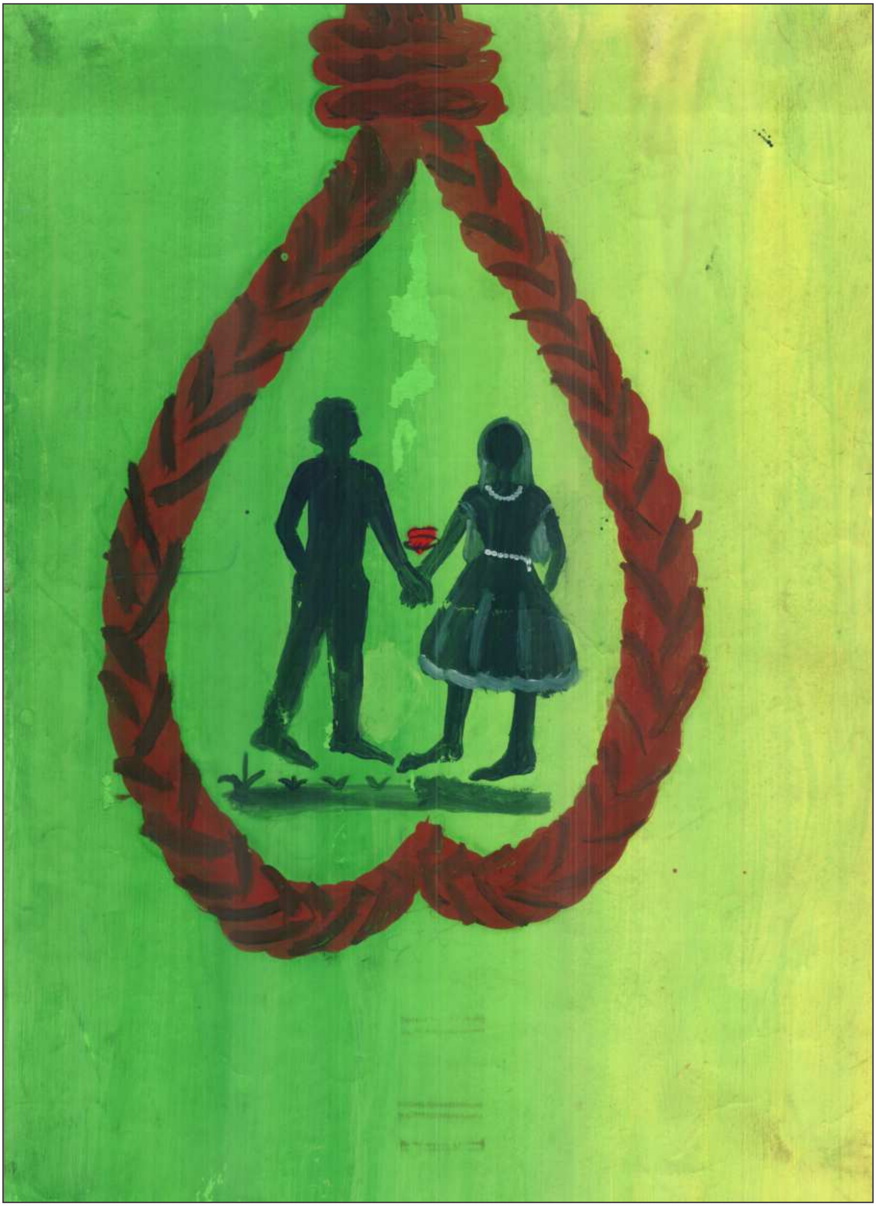

ఆట తప్పుకుంటా

నా అబద్ధపు ప్రేమే
నిన్ను ఉరితాడుతో ఊరేగించింది
మీ నాన్నను పాడె మోసేలా చేసింది,
నా ఆకర్షణనే
నీ ఆత్మను శరీరాన్ని విడగొట్టింది
నీ తల్లికి కడుపు కోతను మిగిల్చింది,
నా స్వార్థపు ప్రేమే
నిన్ను మాయలో నెట్టేసింది
లోకం నుండి వెలివేసింది,
నా కొంగుముడి
నీతో ముడిపడుతుందని కోరుకున్నావు
నా అడుగులు నీతో సాగుతాయని భ్రమపడ్డావు,
కానీ..
నేను
నిన్ను
నా ఆటకు పావును చేసాను
ఇక ఆట నుండి తప్పుకుంటాను.

Archana Badavath

మైత్రి

ఓ ప్రాణ మైత్రి
ఏ జన్మల బంధం మనది,
నీ హృదయం బాధతో రోదిస్తే
నా అశ్రువులు నిప్పులు కురిపిస్తాయి,
నీతో నా అలక ఇసుక రేణువు అంత తేలిక
నువ్వు నా నవ్వుని వరంగా పొందావే,
నీ మాటలతో మనస్ఫూర్తిగా నవ్వేలా చేస్తావే
మన కబుర్లు రాస్తే వేలాది పుస్తకాలు,
యుగాంతం ముగిసినా
ముగింపు పలకని ముచ్చట్లు,
మన స్నేహపు జంటపై
విసుగును, కుల్లును కురిపిస్తారు,
ఎవ్వరికి చేరువలేని ఆత్మలో
ప్రాణ చెలిమివై బంధం అల్లుకున్నవే.

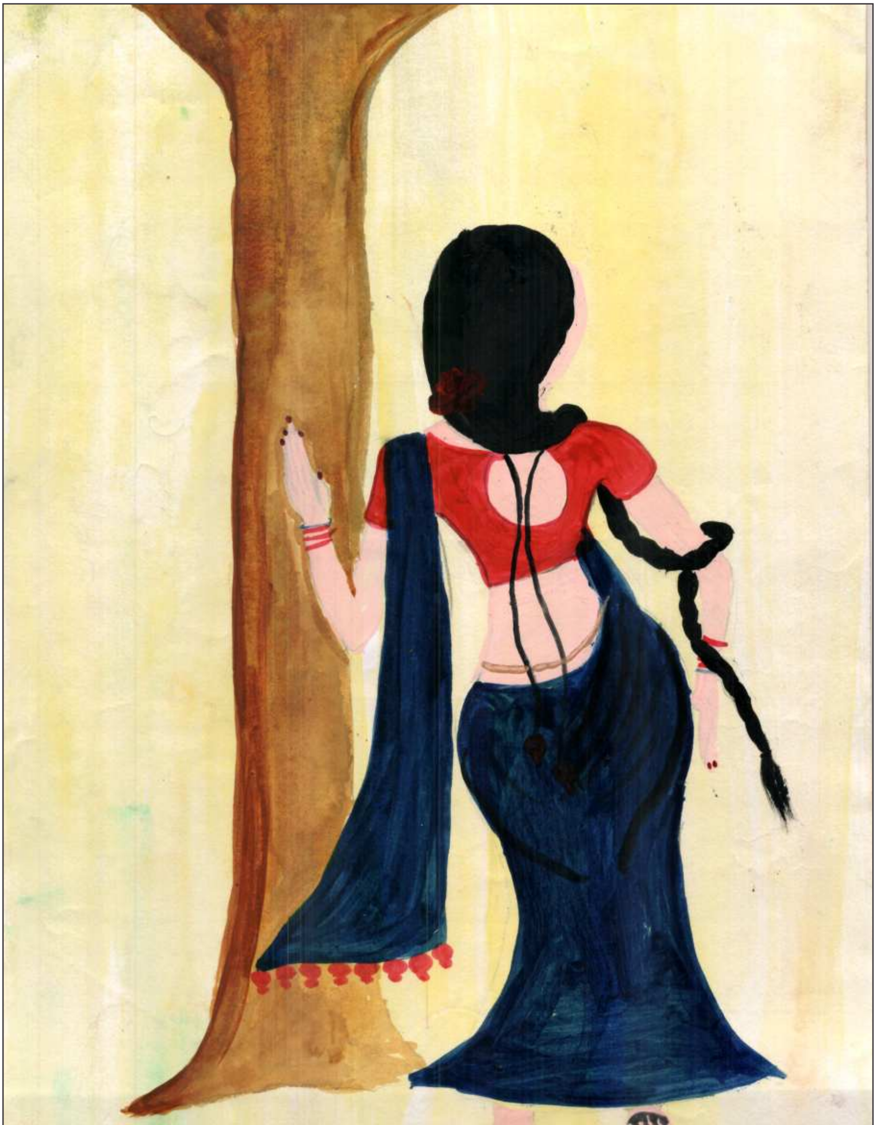

మువ్వల పట్టీలు

నువ్వు ముద్దాడిన ఆ మువ్వలపట్టీలు
సవ్వడిని ఆపి అలిగి కూర్చున్నాయి,
నువ్వు తాకిన ఆ కురులు
చిక్కును విడువనని మారం చేస్తున్నాయి,
వెన్నెల రాత్రిలో కారిన కన్నీటి చుక్క
మళ్ళీ రానంటూ వాదన పెట్టుకుంది
నువ్వు తాకిన ఆ చీర కొంగు సదురుకోనంది.

వెన్నెలరాత్రి

వెన్నెల వెలుగులో
మంచు రాత్రిలో
మేడమీద మల్లెల మధురమై
మోహంలో మునిగే కొత్త పూతై,
చూసే నక్షత్రాలే సిగ్గుతో సాగెనే,
జాబిల్లి నిటారుగా చూస్తే
ప్రపంచాన్ని మరిచి
నీ కౌగిట్లో వాలి,
దుప్పటి సెగల్లో
ముంచే చెమటై,
నిటారుగా సాగిన కొత్తపూత
రంగులు అద్దెనే!

మురిసిపోనా

మూటకట్టిన
ప్రేమబాణాలు,
చూపులై కుచ్చెనే
సంగీతమై పాడేనే,
నీ భుజాన తలవాల్చనే
నా కురులను నీ చేతులు
సదురుతూనే
వరమని విన్నతి కోరెనే,
నుదుటిన ముద్దాడిన
నీ పెదవులే
కడవరకు నేనే తలరాతనై
మెరుస్తానే,
నీ పాదాలకు ముద్రై
కూర్చుంటానే,
నా అర్ధభాగాన్ని ఇచ్చి
మురిసిపోతానే.

Archana Badavath

మళ్ళీ గుణపాఠం

నీ మనసులో ఉన్న మాటలు
శంఖం ఊదినట్టు ఊదకు,
నీ మనస్సులో ఆగలేని మాటలు
వారి మనస్సులో ఆగుతాయా?
ఆ నీ మాటలను ఇంకో నలుగురికి
రైలు బోగీల్లా అతికిస్తూ చెప్పుతారు,
ఒకటి గుర్తుపెట్టుకో నేస్తమా!
నీ మనస్సు
ఎంత బాధతో కుంగిపోయినా,
నీ మనస్సు
ఎంత ఆవేదనతో రగిలిపోయినా
నువ్వు ఎవరినైతే నమ్ముతావో
వారే చావు లేని నీ ఆత్మను
వెనుక నుండి పదునైన కత్తితో పొడుస్తారు.

దారి మరిచింది

మౌనం
సమాధానం చెప్పని
శత్రువులా ప్రశ్నిస్తుంది,
విసుగు వదిలి పెట్టేనా అని
ఖరాఖండిగా పలికింది,
బరువు దించేస్తా అని
బెదిరిస్తుంది,
మారిన మనస్సుకి
సంకెళ్ళు వద్దని క్రోదిస్తుంది,
పట్టిన చేతిని
విడిచి దారి మరిచింది.

ఇంకెంత కాలం

కడుపులో నలుసు
పడగానే మైక్రోస్కానింగ్‌లు,
ఆడపిల్ల అని
తెలిసి భ్రూణహత్యలు,
లోకాన్ని చూపించే తల్లి
ముళ్ళ పొదల్ని చూపిస్తుంటే,
ఎదిగిన ఆడపిల్ల నోట్లో గుడ్డలు
పెట్టి చంపుతుంటే,
కట్నం కోసం వాతలు పెడుతుంటే
పెళ్ళి చేసుకొని కిరోసిన్‌తో కాలబెడుతుంటే
ఇంకెంతకాలం కళ్ళకు గంతలు
కట్టుకొని కూర్చుంటావు?
నీమీద పడ్డ చేయిని
వేర్ల నుండి పెకిలించు,
వారి సమాధులపైన నృత్యం చేసి
కాళికామాత రూపాన్ని దాల్చు!

నీ కళ

కలలు కంటే సరిపోదు
నీ కళ కలంతోనే సాధ్యమవుతుంది,
నీ కలను విజ్ఞానం అనే ఉలితో చెక్కుకో
గొప్ప శిల్పంగా తీర్చిదిద్దుతుంది,
కాలిపోతున్న అడివిని ఆపడం ఎవరితరం కాదు.
గుండెల్లో అగ్నిరూపం దాల్చిన కల
సాకారం వైపు అడుగులు వేస్తుంది,
బిక్కుబిక్కుమంటూ ఎదురుచూసే
కన్నవారి కలలను సాధించుకో
సమాజంలో గొప్ప ఔన్నత్యాన్ని చాటుకో.

చేరేదెలా?

ఎలా చేరను నిన్ను
కోరకుంటే చేరుతానా
నీవు విడిచిన అడుగులతో
సాగిపోతే చేరుతానా
నా ప్రేమ లేఖలతో
చేరుతానా
నా కవిత్వాలతో
చేరుతానా
నా హృదయంలో పేరుకుపోయిన
బాధతో చేరుతానా
గతంలో కాలంతో కరిగిన
కన్నీళ్ళతో చేరుతానా
నీకై సతమతమైనా
మనసుతో చేరుతానా
నీకై చేరే దారిలో
కనులను మూస్తానా
నేను కనుమరుగై
నిన్ను చేరేదెలా?

About the Author

Archana Badavath is from Madhul Thanda, Dharpally Mandal. She finished her SSC from Hamsavahini Vidyanikethan, Dharpally and Intermediate from TSWRJC, Borlam, Banswada. She is currently pursuing BA III year at TSWRDC, Nizamabad. Her parents are Gajanlal and Susheela Badavath. She is interested in researching the stories from the past that are not in the limelight. The work *Kalanayi Ponge* is a collection of poems which is a beautiful product of poet's romantic, aesthetic and social reflection. Each poem is unique with varied perspectives and ideas. Each poem in her work is accompanied by an illustration which poignantly reflects the poet's mind. Archana prefers to express her feelings and thoughts through poetic imagination. Her other works include, 'Suradhadha' which is a brief treatise on an inspirational figure called Suradhadha from Madhul Thanda, Dharpally. Archana's mentors Dr. K. Sandhya Deepthi from TSWRDC, Nizamabad and Mr. Chakravarthi from Hamsavahini Vidyaniketan remain Archana's inspiration towards pursuing writing. She always recollects her grandmother's stories and they form the base of her creative imagination.

School of
Emerging Writers
Telangana Social Welfare
Residential Educational Institutions Society

9 789348 512253